

forum studentesc

revistă a consiliului uniunii asociațiilor studenților comuniști din c. u. timișoara ● anul XIII ● nr. 5 (101) oct - nov. 1985 ● 16 pag. ● 3 lei

Lamnia
codul nostru răspundite
poate ecostetului arborilor. Nori
lanțuitori răstălmindu-se în caldura
de după amiază și ecluzilor. Gră-
dini tubularizate de propriul lor cald,
deschizându-se în frumusețe abia. Răspite în
serenitate de culera, amestecând se strecoară în-
tre
TOAMNA ROMÂNĂSCA
sunt uitate rețea a memoriei, anorexia egal vechi,
precum și unchișii lui și unchișii lui și unchișii
ambalajelor de apă, aproape imperceptibil,
în creșterea. Căci, subterană de rod,
veșnică asistă în imperiul său
de izbândă. O izbândă pentru
care a omorât și Alina Ma-
lor Vlăsceanu.
(p. 11)

SESIUNEA RECOLTEI

PAGINILE 3-6

FIINOLOGICA

PAGINILE 7-10

PREGĂTIRI F.A.C.S.

PAGINILE 12-13

DINCOLO DE AMFITEATRE

PIUNCTE DE VEDERE

— Adina Veltenescu, ești președinta Consiliului A.S.C. al Facultății de Științe Economice. Începând cu anul universitar trecut, an care a coincis cu câștigarea de către facultatea ta a celei de-a doua ediții a concursului „Fiecare A.S.C. — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților”. Deci, după un debut de bun augur, un debut promițător de noi succese, care crezi că sînt secretele acestei victorii, organizația A.S.C. a Facultății de Științe Economice ocupînd locuri fruntașe la toți indicatorii?

— O să încep cu activitatea profesională, parte esențială a muncii politico-educative a organizației noastre. Sîntem preocupați permanent în sensul promovării unui învățămînt nou, complet, în strînsă concordanță cu descoperirile științifice de ultimă oră, cu cerințele practicii productive. Acționăm în direcția mobilizării studenților pentru obținerea unor rezultate superioare în activitatea profesională, alături cu ajutorul propagandei audio-vizuale, cît și a muncii de la om.

la om. Tot în această idee s-au făcut eforturi pentru instaurarea unui climat de liniște și studiu în cămine, a unei vieți de asociație eficiente și efervescente.

În scopul asigurării unui înalt nivel al cunoștințelor, de formare a unor specialiști cu temeinice cunoștințe profesionale, în facultatea noastră sînt susținute un mare număr de cursuri facultative, numărul mare al studenților cursanți dovedind utilitatea și necesitatea acestora.

În anul universitar trecut au funcționat în facultate 10 cercuri științifice cu 287 studenți, care au abordat 184 de teme de cercetare, dintre aceste cercuri menținîndu-le pe cele de Economie politică și pe cel de Contabilitate și analiza activității economice.

La faza națională a concursurilor profesional-științifice au participat 32 studenți, printre premiați aflîndu-se Emilia Cotri, Alexandrina Mărășescu și Liciu Angela. Anul acesta intenționăm să propunem chiar o nouă disciplină de concurs — „statistica”.

Activitatea culturală cuprinde un număr mare de studenți, aici, la noi, existînd o puternică tradiție în acest sens. Brigada artistică „Balanta”, corul de cameră „Menestrelia”, și alți soliști individuali sînt calificați la etapa finală a Festivalului Artei și Creației Studentești, de unde sperăm să se întoarcă cu laurii victoriei.

De o largă participare se bucură acțiunile sportive de masă sportul este îndrăgit la noi în facultate, pe lângă întrecerile tradiționale foarte populare fiind „Cupa Economistului” la fotbal.

— Presupun că nu vă veți opri aici, noua ediție a întrecerii studentești a debutat odată cu prima oră de curs, deci care sînt gândurile de viitor ale președintelui unei asociații premiate?

— Evident, vreau să păstrăm locul cîștigat, dar asta impune desigur sporiștea exigențelor față de noi înșine. Pentru început vom iniția un concurs cu premii „Cel mai bun A.S.C.-ist economist” toți studenții facultății fiind invitați să răspundă la un set de întrebări tematice afișat la una dintre gazetele noastre de perete. De asemenea, vom alcătui și populariza un așa-zis „top al absențelor”.

Vrem să obținem rezultate foarte bune la concursul profesional-sportiv „Economiada”, concurs al facultăților de științe economice a cărui ediție inaugurală va avea loc în acest an universitar la Iași.

Vă doresc mult succes, sînt sigur că veți reuși în tot ce v-ați propus, rezultatele obținute pînă acum sînt o garanție a calității muncii depuse aici de către cadre didactice și studenți.

SORINA SOPA

TIMP LIBER

Complexul — eterna poveste

O sîmbătă oarecare, ora 14,30, toamna. Și, ca întotdeauna cînd n-am ce face, trag o raită prin Complex. Afară e soare, e frumos, e cald Prin cămine nu prea știu cum e, pentru că cele în care aș vrea să intru, nu mă lasă „dușmanul” (dacă ați înțeles prin asta portarul, înseamnă că ați citit corect). Prin Complex se practică fel de fel de sporturi. Cel mai des practicat este însă strigatul la țintă: „două sute șapte!” etc. Se poate striga și în alte limbi de circulație internațională, pe care însă nu le prea stăpînesc așa că mă abțin. Dacă ai nimerit ținta, apare la geam un cap bălai, după care se poate lega o frumoasă conversație pe tema îndrumătorului de laborator de „Baze” sau a ultimului film vechi apărut la „Capitol”, la grădină.

Alt frumos sport de Complex este fotbalul, jucat printre cămine și mașini. Între căminele 3 și 4, un grup de colegi din țările calde au încins o aprigă partidă, la care asistă un număr destul de mare le spectatori. Cu gîndul la potențialul folos pe care l-ar avea colaborarea între clubul „Politehnică” și studenții africani s-o luăm mai departe prin Complex. Cantina 1C. Vreo trei tipi pletoși tocmai lipesc un afiș al formației „Pro Musica”, moment tocmai bun spre a ne aminti de cel mai rentabil sport din Complex lipitul afișelor. Cu regret trebuie să anunțăm că acest sport tradițional cunoaște un nemeritat con de umbră. Unde sînt frumoasele anunțuri de odinioară: „Caut tovarășe vesele pentru un mic chef între pri-

teni. Doritoarele să se adreseze la...”? O, tempora, o, mores! Dar să lăsăm nostalgia, și să-l remarcăm pe omniprezentul și binecunoscutul Ion, figură legendară a Complexului timișorean, care poate fi întîlnit la fel de bine la „Tim-Rock Festival” și la meciurile cu Poli (se găsec destui martori pentru a susține aceste afirmații). Lăsîndu-l pe Ion cu ale lui, nu se poate să lăsăm neobservat un monument al Complexului, Căminul 13, lîngă care oțtează un număr din ce în ce mai mare de studenți de diferite profiluri (profesionale b). Dar portarul zice: NU! ȘI NU! a rămas.

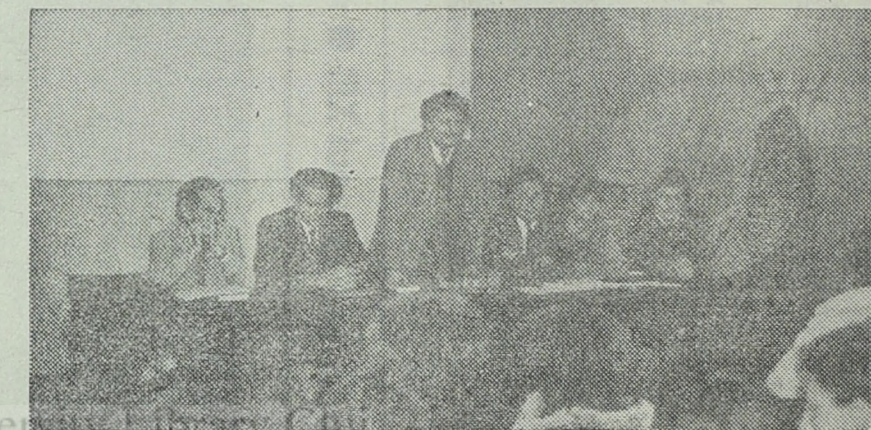
Continuă peregrinarea prin Complex, făcînd la dreapta, pe după Căminul 11, ocazie de a remarca un nou sport: alungatul cînilor vagabonzi. Ie, au — n-au treabă, se tot învîrt printre gunoaiile stivuite cu dărnice în această „dark side of the moon” — a se citi — partea nevăzută a cotidianului. Cum mi-am uitat masca de gaze acasă, trag un sprint sec (a se remarca atletismul printre sporturile de Complex), după care ies la aer curat, între Căminul 23 și Cantina 1C. Cu greu evit o bucătăreasă, care tocmai ieșea din cantină cu sacoașă plină. Oare ce-o fi cărat acolo? Las pe cei în drept în fața acestei tulburătoare întrebări, (deși, oricum, nu și-o vor pune) și mă îndrept, via sala „Olimpia”, spre cea mai apropiată stație de tramvai. Te salut, Complex! Deocamdată!

SORIN TROCAN

● Studenții de nota zece ai Facultății de Electrotehnică au participat în zilele de 11-13 octombrie la o excursie gratuită la Băile Herculane. Sperăm că la anul vor fi cît mai mulți doritori de asemenea excursii. ● Duminică, 27 octombrie 1985, în cadrul unei ședințe festive a cenaclului „H.G. Wells” al Casei de cultură a studenților, a fost prezentată antologia de proză science-fiction antirăzboinică „Avertisment pentru liniștea planetei”, apărută anul acesta la Editura Albatros. Au participat ca invitați Constantina Paligora, redactorul cărții și prozatorul Dorin Davițeanu, Silviu Genescu, Lucian Ionică și Marcel Luca, membri ai cenaclului, prezenți în acest volum. ● Prezent în orașul nostru cu ocazia meciului pe care echipa „Dinamo” București, l-a susținut în fața „Politehnicii”,

PANORAMIC STUDENTEȘC

Constantin Cernăianu, (fostul antrenor al acesteia), a fost nevoit să dea următorul anunț la „Mica publicitate”: „Pierdut două puncte (mari) la Timișoara. Declar nule. Aștept Federația”. ● Un sfat util pentru studen-

În ziua de 24 octombrie s-au desfășurat lucrările Plenarei Consiliului U.A.S.C. din C.U. Timișoara, eveniment de o deosebită importanță în viața studenților din centrul nostru universitar. Lucrările plenarei au fost conduse de tovarășul asist. Liviu Eugen Anton, președintele Consiliului U.A.S.C. din C.U.T., iar din partea U.A.S.C.R. a participat tovarășul secretar Mircea Cranta.

În atenția participanților s-a aflat Programul de activitate al Consiliului U.A.S.C. din C.U. Timișoara, Precum și o analiză a rezultatelor obținute în anul universitar precedent la întrecerea „Fiecare A.S.C. — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților”.

tele care trec prin fața căminului 1C: după lăsarea întinericului, luați-vă umbrelele cu voi. S-ar putea să aveți parte de ploii torențiale, chiar dacă cerul este senin. ● Cu ocazia „Săptămîinii Crucii Roșii”, cinematograful Studio a prezentat filmul „Frați de cruce”. Așteptăm ocazia potrivită pentru programarea filmului „Săptămîna nebunilor”. ● Se pare că soluția biogazului se preconizează a fi adoptată și pentru încălzirea căminelor din Complex. Totuși, nu înțelegem de ce această prețioasă resursă energetică este lăsată să se imprăștie în mod liber din toate tomberoanele din zonă, în loc să fie captată? Sau, poate ar trebui evacuat gunoiul? ● O puternică luptă se duce în privința citorva camere de la ultimul etaj al căminului 14C. Pe de o parte, membrii cercului de frot subacvatic își dispută aceste camere, pentru antrenamente intensive. Pe de altă parte, administrația căminului dorește să le transforme într-o puternică replică autohtonă a „Acvariului” din Constanța. Spectatorii acestei dispute sînt locatarii actuali ai acestor camere, care au pretenția să înoate doar la ștrand, iar acvariul... mai bine să-l vadă la vară, la mare. ● O inițiativă interesantă la Facultatea de Electrotehnică: a fost afișat „Top E” — topul studenților acestei facultăți, pe secții și ani de studii, în ordinea mediilor calculate pe baza tuturor notelor obținute de la intrarea în facultate. Salutăm această idee (pornită de fapt la sfîrșitul anului universitar trecut, în mod experimental, pentru studenții de la secția Energetică) și așteptăm generalizarea ei. ● Beneficiind, cu ocazia deschide-

rii festive din acest an, de prezența lui Teodor Bulza, redactor-șef al ziarului Drapelul roșu, Cercul de presă al Casei de cultură a studenților colaborează în continuare cu ziaristul Ion Dancea, redactor al aceluiași ziar. Acesta împărtășește din experiența sa jurnalistică mai tinerilor săi colegi, îndrumîndu-i cu competență în activitatea lor publicistică. În fiecare joi, de la orele 20 și 30 de minute, în sala 07 a Casei de cultură a studenților se așteaptă înscrieri de noi membri. ● Ne bucurăm revenirea în formă a „Politehnicii”, de cînd la cîrma ei se află ROBERT COSMOC. Sperăm s-o „șină” cît mai mult, pentru că duminica dimineața se pot face și lucruri mai plăcute decît urmărirea unui meci de fotbal. După-amiaza, însă, este cu totuși altceva! ● Într-un recent „puls” în „Viața studentească”, consemnam situația unui „Panou al studenților frunțași” situat la etajul întii al Facultății de Mecanică, panou cu 27 de lăcașuri ce-și așteaptă pozele. Situație staționară. ● O cantină foarte solicitată de către studenții timișoreni a devenit... Cantina C.F.R. Situată în apropierea facultăților de Mecanică, Electrotehnică și a Universității, în fiecare zi la orele prînzului este asaltată de un număr destul de mare de studenți. ● Au trecut o sută de ani de la moartea lui Grigore Alexandrescu. În memoria acestuia, în holul Universității s-a deschis o expoziție comemorativă, folosind material bibliografic și documentar din colecția prof. dr. ION ILIESCU. De asemenea, Facultatea de Filologie a organizat un simpozion

POLIFEM

SESIUNEA RECOLTEI

STOP CADRU LA ... RECAȘ

Oricât de anonimă ar fi o localitate în amfiteatrele cotidianului, toamnele studențești o lansează spectaculos în circulație. Când și cum anume a debutat în acest sens Recașul, e o întrebare căreia aș fi tentată să-i aflu răspuns. Cert este însă că acum figurează printre starurile platourilor de recoltare, sortare și degustare ale C.U. Timișoara. Și anul acesta distribuția a fost valoroasă, fiind onorată de studenți ai Universității și Institutului de medicină.

Chiar dacă momentul bilanțului a fost depășit, se cuvine poate să mai aruncăm o privire, nu cu deosebire critică, dincolo de statistici și situații. Și, fără să răsfoim prea atent carnetele până nu demult „inabordabile“, păzite cu strânicie de tovarășii asistenți (carnețele care odihnesc, probabil, în sertarele decanatului), să ne întoarcem puțin în urmă pentru... un intermezzo la o singură „pană“... printre note scrise în grabă, cândva, la început de campanie.

Foarte greu puteai străbate de la un capăt la celălalt ticsitul autobuz care ne transporta spre fermă. Din fericire, cine ar fi putut avea asemenea pretenții, de vreme ce pe scaune, pe ruc-

sacuri, pe genți în brațele colegilor și chiar în picioare se stătea destul de comod, grație bunei dispoziții care ne cuprinsese matinel pe toți și a picantelor refrene studențești în actualitate. Întâlnirea cu Recașul a fost cât se poate de zgomotoasă, chiar dacă trezea amintiri, nostalgii, regrete. Oricum, soșisem pentru a treia oară aici.

Ferma 3. Poposim cu tot cu bagaje pe platforma din fața dormitoarelor. Ni se par drăguțe și optimismul câștigă teren. Foarte curat, intim. Veche cunoștință, ing. Gheorghiu face anunțurile de rigoare. Schimbăm priviri și cuvinte... De la început pare „omul nostru“! Băieții se agită, discută intens, propun soluții peste soluții. Azi nu se poate lucra din cauza cupelor europene. Fotbalul cere sacrificii. Apar și promisiunile.

Lumea se precipită spre dormitoare. Din precauție, se ocupă, ca de obicei, paturile de la nivel. Ne acomodăm repede. Voie bună, antren, soare, struguri. Se încinge și un fotbal de mare luptă între olteni și „restul lumii“. De altfel, competițiile de acest gen nu au fost puține la număr. Cineva descoperă o grămadă de pepeni. Nu se poate face față asaltului așa că,

în ultimă instanță, cele care cedează sunt gazdele. Asta ne-a adus aminte de masă. De afară, cantina e destul de atrăgătoare. Perdeluțe și flori la geam, șiruri tentante de gutui. Pretutindeni prosperitate. După masă se ieșe în cîmp. Fetele sînt dispuse să facă un sacrificiu pentru cei mai înfocați dintre microbiști, însă se constată cu rumoare că numărul lor crește simțitor, depășind limitele posibilului. Așa că...

Merge mai greu în prima zi. Coșurile ni se par enorme, normă irealizabilă. Imaginația urzește cele mai surprinzătoare comploturi pentru ca în ultimă instanță să ne întrebăm cu groază, cum vom ajunge la capăt?! Imensele bene și noi, pierzîndu-ne în noianul podgoriilor. Gîndul că azi am lucrat „voluntar“ ne mai amăgește puțin. Poate miine...

Printre rînduri, de la arii din opere, pînă la cîntece lăutărești poți audia orice. În „nebulnia“ aceasta îi depistezi mai greu pe microbiști dar dacă vrei să afli rezultatele te poți bizui pe vocea lui Marius care se aude pe

o rază de cincizeci de metri cu ușurință. Și fără să ne dăm seama, de la un coș la altul, ne prinde în vie apusul soarelui. Destul pentru astăzi.

Munca fizică ne dă o senzație nouă, plăcută de oboseală. Iar seara, prefigurată ușor pe linia orizontului, ne face, paradoxal, să credem că ziua abia începe.

La ferma 3 nu aveau să ne impresioneze numai pernutele brodate și sala de mese, trandafirii tovarășului Gheorghiu și serile frumoase, pline de stele, ci și șansa de a ne bucura de binefacerile apei calde.

Dincolo de canoanele civilizației, departe de cursuri, de seminarii, simțeam cum respirăm cu toată ființa noastră miremele întinderilor încărcate de roade. Zorii aveau să se ivească curînd, odată probabil cu ciocănitul strident în geam cu care obișnuia să ne spună „bună dimineața“ bunul nostru asistent.

Ne trezim cu destulă ușurință. În general, se evită aglomerațiile la baie sau grupul sanitar. După cuvenitul meniu, piine-salam-ceai, ne considerăm apți pentru alinierea la start. Expri-marea nu a fost întâmplătoare, pentru că ceea ce urma în mod inevitabil de fiecare dată, era cursa infernală după coșuri, care polariza atenția indiferențelor. Și... după ce ultimul concursant reușea dezamăgit să ajungă la capăt, începea de fapt programul de muncă.

Primele recorduri nu întîrzie să se înregistreze. Cînd sînt struguri, sînt și pretenții. Uimitoarea cifră de 31 de coșuri antrenează ambițiile. În jur de 6-7.000 kilograme se transportau zilnic la cramă. În compensație însă cu aceasta, se remarcă și situația semnalată în ultimele două zile, pe care se poate spune că le-am petrecut de pe un deal pe altul.

Încetul cu încetul, prinsesem gust și spor. Terminam frecvent norma pînă la prînz. Cuțitele produceau mai puțină panică în rîndul studenților care așteptau cu singe rece cea mai nevinovată tăietură, pentru a apela la ajutorul discret și plăcut al lui Doru, studentul medicinist care poposise pentru puțin, din păcate, pe aici.

Veneau iarăși serile, cu drumuri în sat și voie bună. De la cele mai inedite pînă la cele mai autorizate mijloace de transport, de la canastă la „corabia nebunilor“, de la vin la bere, numai și numai studenți.

Ne obișnuim greu cu ideea că s-a terminat. E o senzație stranie, o senzație pe care o mai simte, poate, acela care, furișîndu-se în culisele unei săli de spectacol, atunci cînd încă nu s-au stins toate reflectoarele, descoperă încă vie și caldă lumea imaginată de o idee în toată frumusețea și farmecul ei. Șederea noastră aici, la Recaș, nu a fost teatrală. A fost o infuzie de tinerețe, culoare și sunet, în decorul acesta de toamnă țirzie.

DANA MIHAILOVICI

NOI, CEI 42 DIN BUCOVĂȚ

În fiecare dimineață părăsim sediul Fermei vegetale nr. 13 Bucovăț și ne îndreptăm către mormanele aurii de știuleți. Anul acesta își desfășoară aici practica agricolă colegii mei de la Facultatea de Științe ale Naturii, secțiile fizică (anii II și III) și matematică-fizică (anul II). Diminețile sînt răcoroase, dar senine — începuturile unor zile binevoitoare de toamnă, care permit recoltarea roadelor la timpul potrivit și care ușurează pregătirea terenului pentru anul care vine. În zăre se zăresc norii de praf ridicăți de tăvălugii tractoarelor care nivelează și zdrobesc bulgării de pămînt.

Ajunși pe cîmp, tovarășii șefi de lucrări dr. Ion Cotăescu și șef de lucrări Ioan Jădăneanțu ne impart normele și ne punem pe treabă. Depănășutul porumbului este o activitate sedentară care cere mîini luși și îndeminate. Ne așezăm pe marginile grămezilor de știuleți și după cîteva minute de activitate începem să ne încălzim și la propriu și la figurat. Un coleg își pornește tranzistorul și o muzică dinamică ritmează succesiunea mișcărilor. Se spun anecdote sau se povestesc întâmplări din vacanță. Tovarășii profesori nu stau departe, ne istorisesc și ei lucruri petrecute în anii anteriori. Între timp, degetele luși cuprind pînulele și le răsucesc. Grămada de porumb curat crește în înălțime. Renunțăm pe rînd la pulovere și fișuri. Spre amiază un soare de Costinești bronzează busturile goale. Din

cînd în cînd, luăm cîte o pauză de țigară pe malul canalului de irigație din apropiere. Treaba merge bine, ne străduim să terminăm pînă la masa de prînz grămezile, ca după aceea să le încărcăm în remorci.

De obicei, înspre seară se trecoră printre grămezile conice, de un galben strălucitor, o șaretă trasă de doi murg. Pe capră, alături de vizitiu, stă inginerul agronom. Se numește Siegfried Kori. Sintem aproape de aceeași vîrstă. Are 24 de ani și este un proaspăt absolvent al Institutului agronomic din Timișoara, care s-a întors după terminarea studiilor în satul natal. Privirea sa ne examinează nostalgic, apoi se abate către remorcile trase la marginea mormanelor de porumb depănășat. Coboară și se îndreaptă spre cadrele didactice care ne însoțesc. Apro-bă liniștit din cap văzînd cifrele așezate una sub cealaltă. Nostalgia din ochii săi se transformă în simpatie, „într-adevăr, aici se muncește“, pare să spună surisul său. Și tînărul stagi-ar muncește. Din zori pînă în amurg. Ne întîlnim rar cu el. Dimineața vine pentru cîteva minute în biroul său, își ia geanta mare de piele neagră și pornește grăbit peste cîmpuri. Nu stă prea mult într-un loc, se oprește puțin, dar cuprinzător. Drumurile sale ating toate zonele în care se lucrează. Și, deoarece ne aflăm în plină campanie agricolă, străbate zilnic zeci de kilometri.

Rezultatele muncii sale și ale oa-

Sub privirile blinde ale unui Pegas modern, studenții de la Bucovăț susțin cu voie bună examenul cucuruzului bănașean

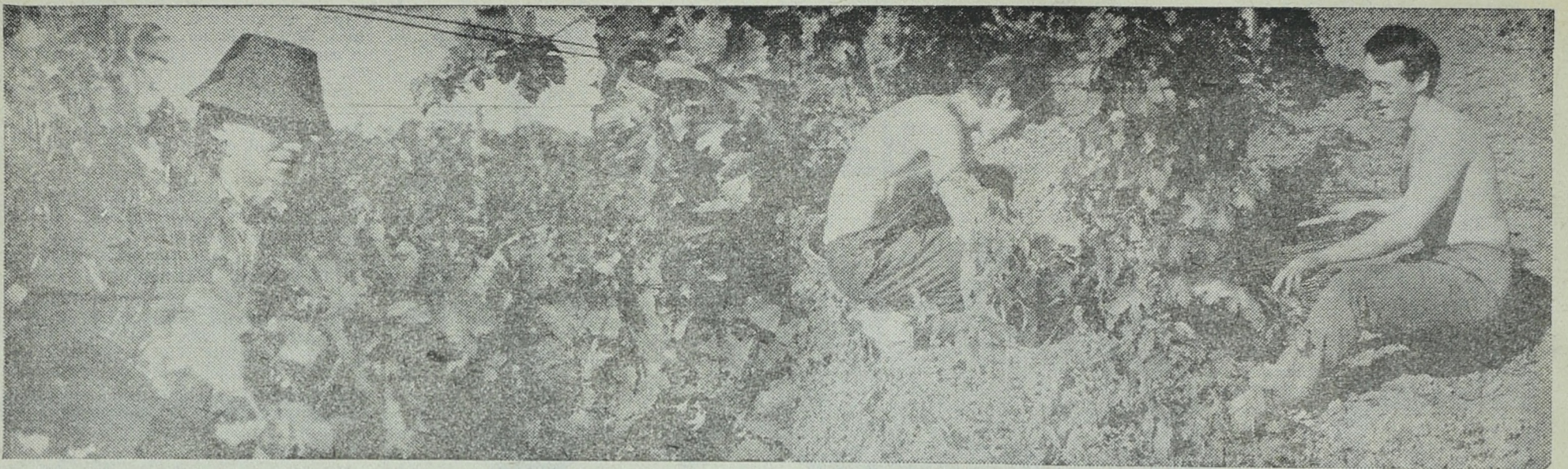
menilor pe care îi conduce grăiesc de la sine. De pe ogoarele fermei au fost recoltate în vara acestui an cîte 6.900 kg de grîu și 6.000 kg de orz de pe fiecare hectar de teren cultivat. În curînd vor intra în hambare și tonele de porumb prevăzute în planul de realizări pe anul 1985. Ajutorul nostru a fost binevenit.

Înainte de a ne întoarce la cursuri, în oraș, mai parcurg o dată cu privirea cîmpul neted, umbrit ici-colo de cîte un pom singuratic. Autobuzul mă

poartă timp de cîteva clipe pe traseul pe care l-am parcurs zi de zi. Pămîntul a fost curățit de pînulele care s-au strîns. Pe locul în care au fost grămezile de știuleți, cîteva curci albe caută boabele căzute. Uneori își scutură capul și bărbătușii. Se umflă în pene gilgînd și își amintesc de șuvițele bogate ale „zeiței mayase“ — cucuruzul bănașean. Dacă Cristofor Columb...

Bucovăț, 11 octombrie 1985.

GYORFFY GYÖRGY

„Dacă ești la Teremia Mare, soarele poate „produce” croșuri sau ... gânduri despre Costinești. Depinde de opțiune.

O ZI ÎN CÎMPIA DE VEST

TRENULE, MAȘINA MICA ...

Luni, 30 septembrie 1985, dimineața; locul faptei — Gara de Nord. Se caută trenul spre Teremia Mare. Nu a fost greu să-l găsim, deoarece ne-am luat după un șir de băieți, cu rucsacii în spate, plus alte accesorii. Deci, după ce am găsit trenul, ne-am urcat într-un vagon, plin de colegi de-ai noștri de la Facultatea de electrotehnică, împreună cu care ne-am orientat (adică trenul) spre Teremia Mare. Primele impresii despre Teremia Mare — Sorin Valoșciuc (III E.T.C.): „A-vem condiții destul de bune la Teremia, față de alte locuri pe unde am mai fost în practică. Tragem destul de tare, dar să vedeți ce seri culturale avem! Veniți pe la noi deseară, la Ferma 2”.

EXPLORATORII TEREMIEI

Am coborât din tren, amestecându-ne în masa de studenți. Un larg șir de tineri, arzînd de dorința de a lucra, se îndreaptă voioși spre dormitoare, ca să se echipeze pentru marele asalt. Telul nostru, în schimb, era sediul I.A.S.-ului Teremia Mare. Bazîndu-ne pe memoria lui Ciprian Florea, care mai fusese cu ani în urmă la Teremia, ne-am orientat cu destulă ușurință în spațiul Bineînțeles, că memoria lui Ciprian a fost stimulată de un localnic, care ne-a arătat drumul cel bun; așa am ajuns ca în față să ni se înalțe falnică, poarta I.A.S.-ului.

CIND DIRECTORUL NU-I LA SEDIU...

— Bună ziua, sintem de la „Forum studențesc” și am îori să vorbim cu tovarășul director.
— Îmi pare rău, dar nu este aici. Încercați peste o oră E pe teren.
— Atunci, cu cine am putea sta de vorbă din conducerea I.A.S.-ului?

— Încercați la tovarășul contabil șef, mi se pare că este încă pe aici.

Și iată-ne în biroul tovarășului contabil șef. Titus Preduț. Animație mare, oameni cu fel de fel de situații și hîrtii la semnat, bonuri de benzină, ce mai: atmosferă de lucru. Cu greu am reușit să ne prezentăm. Am început prin a-l întreba cum se stă cu norma „Cu norma stăm foarte bine, în medie avem depășiri ale normei de 60 kg pentru fiecare student, la o normă de 120 kg Anul acesta, norma e mai scăzută, pentru că avem producție mai slabă; înghețul de astă iarnă și o grindină ce a căzut într-o noapte, în vară, ne-au redus mult recolta de struguri. Nu am avut nici un fel de probleme, nici disciplinare, nici de altă natură. Sînt băieții foarte buni, conștiențioși, muncesc foarte bine. De altfel, le-am asigurat toate condițiile. Știți, noi avem aici, la Teremia Mare, o bogată experiență în colaborarea cu studenții, experiență care cred că s-a concretizat foarte bine în condițiile pe care le-am asigurat.

— Pe la ce ferme lucrează studenții?

— Studenții au fost repartizați la fermele 1, 2, 3 și 4, prima serie a venit de acum o săptămînă, din 23 septembrie și va mai sta și săptămîna aceasta. Aici va mai veni o serie care va încheia recoltatul strugurilor pînă la 15 octombrie, după care, probabil, vor fi folosiți la alte munci. Din punct de vedere al zilei de lucru, după schimbarea orei, vom încerca să restructurăm programul, astfel încît să profităm cît mai mult de lumina zilei.

IN CAUTAREA FERMEI nr. 3

Din cele discutate în tren, precum și din ceea ce a spus tovarășul Preduț, se pare că cele mai bune rezultate le au cei ce lucrează la Ferma 3. După ce am părăsit sediul I.A.S.-ului, (bazîndu-ne tot pe memoria lui Ciprian) am ieșit la drumul principal, de unde se spune că se poate ajunge ușor la fermă. În terasa din fața cofetăriei, un grup de tineri localnici așteptau ora deschiderii. De la ei am aflat că pentru a ajunge la Ferma 3, trebuie să o luăm pe prima stradă la stînga I-am părăsit, purtînd în minte irezolvabila întrebare: „Astia oare de ce n-or fi la cîmp?”

Pe drumul spre fermă am ajuns din urmă o coloană de studenți care, cu coșurile în spate, se îndreptau spre vie. Cum cea mai simplă metodă

de a afla drumul era să-i urmărim, ne-am luat după ei. După ce au trecut peste un canal și printr-o livadă, am ajuns; aici se organizează „atacul”. Conducători de coloană: tovarășul lector Mihai Lăzăreanu și tovarășul asistent Corin Tămășdan.

UNDE SE STRÎNG STRUGURI, SE CARĂ COȘURI ȘI ALTE ASEMENEA

Cele două cadre didactice au împărțit echipele pe rînduri, după care s-a început lucrul. La un moment dat, se apropie de mine un tip înalt, cu un clop pe cap, care-mi șoptește confidențial.

— Auzi, poți să-ți notezi dacă vrei: secretul meseriei este să tragi tare după masă.

— Mulțumesc pentru încredere. Cu cine am onoarea?

— Echipa 14, care a strîns 45 de coșuri într-o zi.

— Bine, dar cum vă cheamă?

— Secret. Scrie dacă vrei, F. V., plus S. G.

Cu greu am putut afla apoi că sub aceste inițiale se ascund Vasile Filimon și Giuseppe Stănculescu, din anul II ET. Marea noastră dorință era de a afla de la studenți cum li se pare lor la Teremia, pentru că din cele discutate cu tovarășul Preduț, rezultă că totul e în ordine. Păreră generală: „Se munceste bine, pentru că munceste toată lumea, iar mîncarea e foarte bună, mai bună decît la cantină, la Timișoara”. Despre serile petrecute aici, tovarășul asistent Tămășdan

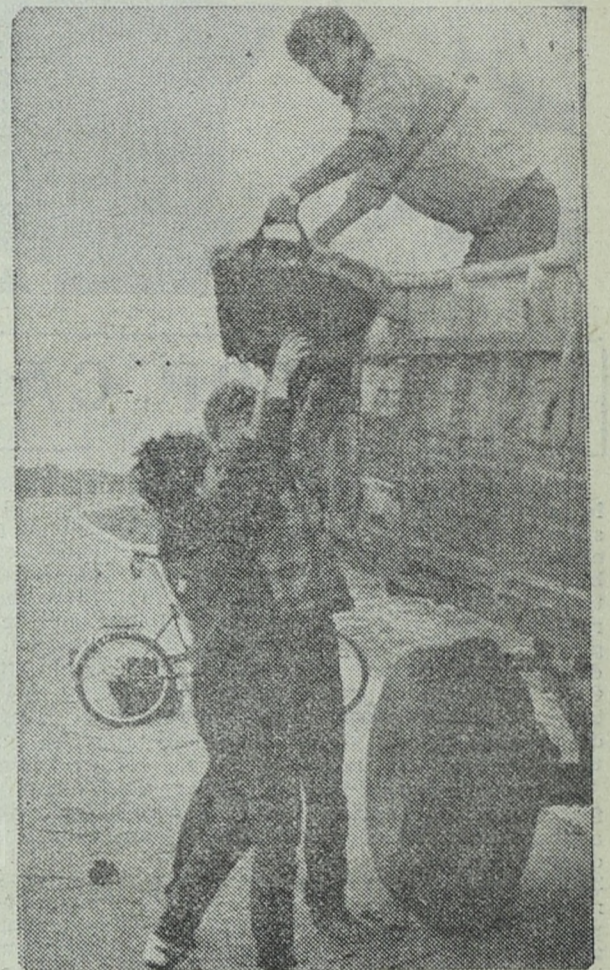
ne-a spus că, ajungînd la dormitor, băieții renunță la o jumătate de oră de odihnă pînă la cină și mai trag cîte un meci pînă se întunecă. După aceea, se spală și merg la masa în timp ce îmi spunea asta, s-a auzit: „Echipa nr. 14 — unul!” (Giuseppe tocmai adusese un cos). Deci „14” s-a instalat în frunte. În scurt timp, însă, am observat că echipa 11 este un adversar de temut: Mircea Gușat și Cornel Danca se țineau destul de bine, aducînd coșurile doar cu două-trei minute

întîrziere față de lideri. „Gușat ăsta, dacă ar vrea, ar putea să facă singur o normă triplă” (asist. Corin Tămășdean)

APAR MEDICINISTELE ȘI... MASA DE PRÎNZ

Închipuiți-vă următoarea scenă: cald, soare, liniște. Fond muzical: tema: „Pink Panther”, de Henry Mancini. La orizont se profilează două siluete. Feminine. Se schimbă fondul muzical, cu începutul Simfoniei a V-a de Beethoven. Cine sînt dinsele? Răspunsul e dat de versurile unui cîntec la modă printre studenții de la Electro: „Vin la noi chimistele și medicinistele”. Acestea erau medicinistele. O părere de specialitate despre Teremia: Fira Aciu (V M.G.) „Condiții? În cantină sînt foarte multe muște. Cu medicul din sat am vorbit a spus că o să treacă pe la cantină, dar încă nu l-am văzut pe acolo” (Auzind cele afirmate, tovarășul lect. Lăzăreanu a zîmbit Oare de ce?). În rest n-au prea avut probleme. Cîteva tăieturi ușoare, cîteva pansamente și cam asta a fost totul. Deci, totul e bine cînd se sfîrșește cu bine.

O trăsură trinează brusc tovarășul asistent Horia Cârstea, coordonatorul activității studenților de la Teremia a venit în control la Ferma 3. Ne-am prezentat, la car- răspunsul a fost: „Tocmai vroiam să vă întreb de ce nu lucrați!” După care ne-a promis că peste o oră ne va sta la dispoziție cu cîteva date despre rezultatul muncii depuse în prima săptămînă la Teremia Mare. După plecarea tovarășului Cârstea, a urmat o scenă antologică: căruța cu prînzul. S-a format imediat o coloană, în timp ce Dan Brustur și Dorin Plap (III ETC), pe post de veselari, împărțeau mîncarea. I-am lăsat pe cei de la Ferma 3 să mîncească în liniște, după care a urmat finalul (de la Ferma 3): ne-am luat rămas bun și am plecat spre întîlnirea cu tovarășul Cârstea.

FINAL TEREMIA MARE: REALIZĂRI ȘI BENEFICII

Cu tovarășul Cârstea ne-am întîlnit la cantină. În timp ce bucătăreasa ne aducea prînzul (în cantină nu erau muște; aha de aia a zîmbit tovarășul Lăzăreanu!), am purtat o mică discuție, din care au reieșit rezultatele unei săptămîni de muncă: s-au recoltat în total 169.680 kg de struguri. Recordul aparține Fermei nr. 3: 205 kg de struguri pentru fiecare student pe zi. Iar beneficiul, dintr-un calcul simplu, a rezultat 14.230 lei. După ce am încheiat discuția cu tovarășul Cârstea ne-am înfruptat din mîncarea care ne-a sugerat ideea organizării unui schimb de experiență între personalul Cantinei 1 C și cel de la Teremia Mare. La revedere, Teremia Mare!

VARIAȘ, ÎN PRAG DE SEARĂ

La Variaș ajungem tîrziu, grămezile de porumb depănușat se clădesc cumînți sub soarele asfințitului. Cel 49 de studenți ai Facultății de Construcții, acum studenți ai Variașului, sînt „acasă”.

Le găsim mai întîi pe fete într-o sală de ședințe din clădirea sediului I.A.S.-ului, sală mobilată ad-hoc cu 37 de paturi și cu un televizor. E liniște, liniștea de după o zi plină Eleonora Vlăduț și Adriana Suta, ambele din anul III Construcții hidrotehnice, tricotează cîte un pulover grozav, probabil cu gîndul la zăpada vacanței de iarnă. Dar pînă atunci e toamnă, e toamnă și aici la Variaș. Elisabeta Caiura citește „Doi ochi albaștri”. Da e bună, aici cărțile circulă în tot dormitorul și le citește toată lumea.

Încercăm să discutăm despre munca depusă în acea zi, în cele aproape două săptămîni trecute. Fetele refuză cu modestie mai tîrziu Mihaela Coțeț, membru în Comisia politico-ideologică a Centrului Universitar, ne spune că „adevărul este că s-a lucrat, s-a tras adică tare, norma care este trei sferturi din cea a unui muncitor s-a făcut întotdeauna, deși nu este deloc ușor.”

Mărturie stau cifrele, cu o zi înaintea terminării seriei de practică, totalul cantității de porumb depănușat a fost de 698 tone; 80 tone în-cărcat și 7,8 rectificat, adică venituri în valoare de peste 16.000 de lei.

SORINA SOPA
SORIN TROCAN

O SEARĂ LA VIZEJDIA

Geamurile autocarului vibrează, nu auz din cauza vitezei, ci, mai ales, de intensitatea cîntecelor ce se aud în partea din spate a acestuia. Acolo, pe ultimele scaune, membrii grupului satiric „Scalpelul” al Institutului de medicină fac ultimele repetiții înainte de spectacolul ce-l vor susține în fața colegilor care îi așteaptă. Punctul terminus al călătoriei este comuna Vizejdia, unde își desfășoară practica agricolă studenții mediciniști.

Cu toate că e deja ora 17 cînd ajungem, mai sînt studenți afară, pe ogor. Pentru a ne face o imagine asupra activității lor de aici, ne grăbim să îi mai prindem la lucru. Speranțe zadarnice, căci nu mai lucrează nimeni cînd ajungem. Toți se pregătesc de plecare, aflaseră de sosirea noastră și de spectacolul care urmează să înceapă.

În drum spre sat ne oprim la fermă, unde facem cunoștință cu două persoane direct implicate în procesul de producție de aici: inginerul Ioan Jitiu, șeful Fermei 1 și inginerul Ioan Voian, șeful Fermei 3, care este și secretar de partid în cadrul Intreprinderii „Fructus” din Vizejdia. Aceste ferme, ne spun interlocutorii noștri, livrează legume la fabricile de conserve. Suprafața cultivată a celor 4 ferme a crescut de la 300 de ha grădina în 1973 la 755 ha, în 1980. Mai aflăm că studenții lucrează bine și își îndeplinesc norma. Adică? Fiecare student recoltează 200 kg de roșii pe zi. Prețul acestei cantități este de 50 de lei, din care 25 de lei se plătesc pentru cazare și masă, iar restul vor fi primiți de studenți la sfîrșitul activității. Astfel se realizează și cointeresarea materială a acestora. În mod normal, un student trebuie să producă 80 la sută din munca unui muncitor, dar din diferite motive, această cifră e ceva mai mică, însă și în aceste condiții se realizează o cantitate importantă.

În sat, căutăm clădirea în care sînt cazați cei 200 de boboci al Institutului de medicină. E o clădire modestă, cu două încăperi, care servesc drept dormitoare. La o cișmea, în curte, cițiva

se spală de praful și sudoarea depusă într-o zi de lucru. Căutăm să stăm de vorbă cu unii din ei. E într-adevăr multă muncă, dar de fapt pentru asta am venit noi aici. „Avem o normă, pe care în general o realizăm, iar ca mod de destindere am organizat în fiecare seară o discotecă, cu sprijinul localnicilor și al colegilor mai mari de la institut” (Cristian Iancu, anul I M.G.). „Apreciem, atît eu cît și toți colegii de aici, inițiativa C.U.A.S.C. din institut, de a organiza această seară cultural-sportivă, în mijlocul nostru. Mulțumim de asemenea tuturor celor care au făcut deplasarea la Vizejdia, pentru noi, bobocii anului acesta, pentru a ne face să ne simțim bine, să ridem și să cîntăm, după o zi de lucru”.

Un grup de studenți iese din clădire, foarte vesel. „Mergem să îi susținem (la figurat că la propriu sînt grei) pe colegii mai mari în meciul lor cu echipa locală”, ne spune Daniela Chelu.

Pe o bancă, o fată drăguță croșetează. Asemenea preocupări nu prea am văzut pe aici, așa încît pare un fapt inedit. O cheamă *Fabiola Szabo*, e din Lugoj și pe lângă alte pasiuni îi place să croșeteze. O altă calitate e hărnicia, numele ei figurînd pe locul întii al topului celor mai buni studenți. „Ca să fiu sinceră, îmi place poziția pe care am ocupat-o în top, și nu am de gînd să o cedez cu ușurință. Mai sînt pretendenți la titlu, iar lupta continuă”.

Pe terenul de beton din localitate se desfășoară meciul de handbal dintre echipa Institutului de Medicină și echipa locală. Ambele sînt formate cu un palmares destul de bogat și cu mulți valoroși jucători. Team-ul din localitate ocupă poziția a 6-a în divizia județeană, iar cel al studenților are cîteva competiții (cîștigate) la activ. Se joacă deschis, fără incidente, la o poartă sau la cealaltă, cu multe faze spectaculoase. Scorul evoluează cînd în favoarea unora, cînd în a celorlalți, intimidat parcă de încurajările suporturilor celor două echipe. La fluierul final, tabela de marcaj indică scorul de 28-28.

În tribună facem o nouă cunoștință. Este vorba de *Lucia Galetani*, anul V M.G. Ea se ocupă de problemele medicale și igienice din tabără. De fapt, toți studenții anului V M.G. au fost trimiși în agricultură, pentru asistență medicală. Și ei lucrează efectiv la recoltat, însă cu jumătate de normă, iar în caz de nevoie sînt solicitați imediat. „Aceasta este un fel de practică medicală, ne spune Lucia. Din punct de vedere profesional, am fost pusă în situația de a avea o responsabilitate. Sînt conștientă că de mine depinde acum, într-o anumită măsură, sănătatea acestor colegi. Deși pînă acum nu am avut probleme deosebite, oricînd se pot ivi și trebuie să le fac față”.

Pe teren, au apărut în locul hanbaliștilor, membrii grupului satiric *Scalpelul* vor prezenta un program despre și pentru boboci. Timp de o oră momentele vesele, melodiile și pantomimele curg lanț în hohotele de ris ale spectatorilor. E o minunată ocazie de destindere, de îndepărtare a încordării fizice de peste zi, bine primită și apreciată de către studenți.

După ce și programul satiric se încheie, urmează discoteca. La lumina palidă a lunii, o dezlănțuire de ritmuri, pune în mișcare sîngele prin membrele amorțite de prea mult stat pe bancă. Rămîn acum doar cei care vor merge mîine din nou la lucru, ceilalți, adică sportivii și artiștii trebuînd să se întoarcă în oraș.

Pe drum stau de vorbă și cu președintele A.S.C. al Facultății de Medicină generală și pediatrie, *Viorel Bucuraș*, care îmi spune: „Noi, organizația noastră, trebuie să le arătăm studenților că asociația nu e o organizație formală, care se rezumă la adunări generale și alegeri. Ei trebuie să știe că noi îi ajutăm și că sîntem alături de ei. La noi pot apela cu orice prilej, cu toate doleanțele lor și problemele pe care le au. Asociația e un fel de coleg mai mare, la care să vină pentru sfaturi, idei și chiar cu propuneri și proiecte de activități”.

DANIEL OGNEAN ■

Fiecare știulete trebuie să ajungă în hambare. Via coșurile studenților!

DATORIE

Cu freamăt de frunză-arămie,
Cu struguri mustind a pelin,
Toamna bogată ne cheamă
în vie
Bobul rotund să-l prefacem
în vin.

Glas din străbuni ne cheamă
pe glie
Sevele ei să culegem grăbit,
Poruncă ne e pe vecie
Glasul pămîntului nostru iubit.

Cînd brumă cădea-va sfioasă
Hambarele pline vor fi,
„Îți mulțumim toamnă frumoasă
Și-n acest an ne-ai adus bucurii.”

CONSTANTIN VASILIU ■

O zi în Cîmpia de Vest

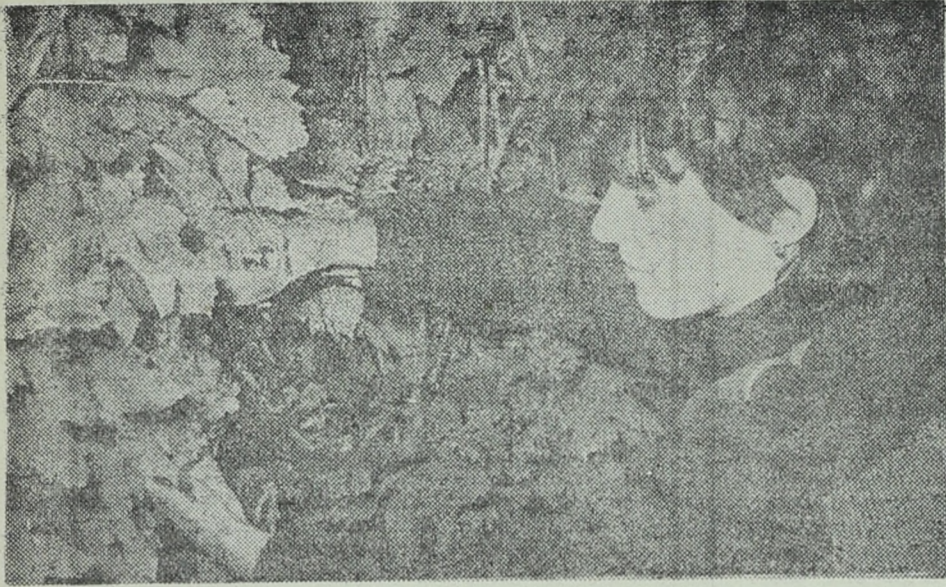
(Urmare din pagina a 4-a)

Am cerut cîteva nume de frunțași; tovarășul șef de lucrări dr. ing. Cornel Jiga a ezitat, toți au fost frunțași, totuși caută în caietul în care ține evidența: Szali Agnes, Elisabeta Coiura, Carmen Vela, Mihaela Coteș, Ilie Zugravu, Marcel Scorțaru, cei mai harnici dintre cei harnici.

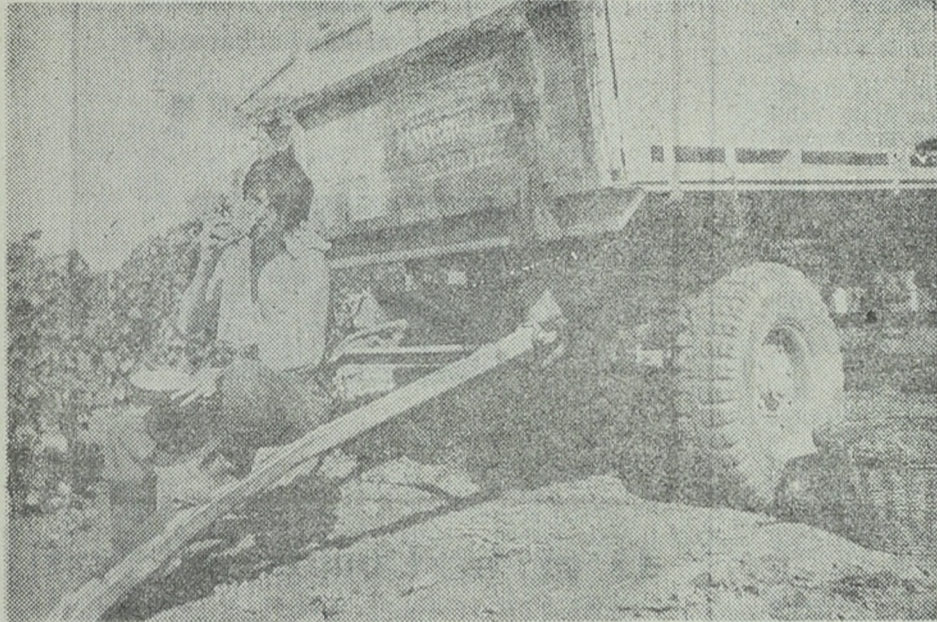
PRINȚESA PĂUN ȘI FRUNȚAȘELE DE LA CONSTRUCȚII

La ora 20 sala cinematografului local era aproape plină, îi regăsim aici și pe interlocutorii noștri. Rulează „Prințesa Păun”; foarte puțini au avut, în Timișoara, curiozitatea să-l vadă și, oricum, aici biletul de intrare costă doar 2 lei și 50 de bani.

Uneori, seara, merg la discotecă, dar de obicei preferă tihna unei seri liniștite. E a treia sau chiar a patra lor muncă patriotică în agricultură și peste doar două zile se vor întoarce în băncile amfiteatrelor mai bronzați și cu tonicul sentiment al datoriei împlinite, cu sentimentul unui examen promovat din nou cu notă maximă, un examen al muncii și al hărniciei.

Căutând și cel mai mic ciorchine, ca pe un elixir al tinereții continue...

În spatele benei, dincolo de lumea deslănțuită...

Compa hidraulică de la Recaș sau... fața discretă a bucuriei scvatice!

Sfecă cu sfecă, „zidul” creștea... sau o după amiază la Cenei cu studenți de la Electrotehnică

CÎND ERAM LA CĂRPINIȘ

La început a fost cuvîntul („speech“-ul tovarășului prodecan al Facultății de Filologie, conf. dr. Vasile D. Țăra, plin de sfaturi) și abia după aceea fapta: culesul roșiilor de la Ferma 3 I.A.S. Cărpiniș. De ce roșii? Pentru că gogonele erau prea puține (chiar și pentru cantina Universității). De ce Cărpiniș? Pentru că e mai aproape de casă și autobuzul nu face decît o oră (nota bene: cînd nu se ciocnește cu un tractor sau cînd nu are pană, sau cînd nu se încălzește prea tare motorul).

Deci, înghesușiți în autobuzul cu surprize, plecăm voioși (citește — înfrigurați și mai ales somnoroși) spre locul cu pricina. O oră de mers — timp în care ne obișnuim cu gîndul la ceea ce ne așteaptă. Coborîm amorțiți, pășind pe cîmpul cu urme de brumă netopită încă. „Se duc cocorii, pleacă și berzele...” Cît cuprinzi cu ochii cîmpul e adormit sub manta dimineții timpurii și soarele trimite doar niște raze opace, oricum greu de luat în seamă. Hrana de dimineață, țigara, „aha, ai cafea? Vreau și eu!”, mînușile reci pe mîini (cine are, mînuși, bineînțeles) și, la lucru! O tarla, mare desigur, cu roșii berechet și cu o normă pe măsură: 50 de lădițe. „Hai să fim serioși, dom'le!” ripostează o voce, „doar 35 e minimum”. Aplecați spre umplerea lădițelor, trudim întru slava unei recolte îmbelșugate.

Replicile se succed ca și roșiile, amejitor: „Nu mai avem lădițe!”, iar te bagi pe rîndul meu și nu-mă fac norma! pe fundalul strigătului încurajator: „Haideti, fetelor! Haideti, fetelor!” al tovarășului asistent dr. Silviu Pepelea — responsabil cu roșiile din partea Universității. O întreagă armată de fete — pentru că băieții nu se „sint” — merge încovoiată ca într-o mare procesiune. „Imaginați-vă cum am arăta din avion!” (a fost Claudiu Arieșanu, anul III).

Timpul trece încet, („Să mai fumăm o țigară!”), iar vremea nu e măsurată aici nici de ore, nici de firul de nisip al clepsidrei, ci în numărul de lădițe pline. Stiva crește vertiginos (cînd sint roșii mari) și pe tot întinsul tarlalei se aud interpelări ale profesorilor — șefi cu evidența roșiilor recoltate: „Dom' profesor, una la mine!” (Maria Milos, anul III, posesoare a titlului de spărgătoare de normă, alături de Macra Ioan, tot anul III); „Și la mine, încă una!”: „Și fetele lucrează cu bucurie, participînd parcă la un act solemn, îndătinat în ancestrala noastră conștiință.

Soarele, de cîteva sulițe pe cer, aduce căldura amiezii și moleșala oboseală (cînd nu i se spune leno). Mîncăm ce-a mai rămas și, cu ultimele forțe, „curățăm” tarlaua de roșiile rămase. „Radeți tot!” — asistent dr. Nicky Harsanyi. Și radem tot într-un avînt final și, apoi, copacul sau umbra lădițelor.

„De ce nu mai pleacă autobuzul?”

„Cite lăzi ai făcut?”

„Toată grupa noastră și-a făcut norma”.

Nerăbdarea de a pleca o ostoim prin țigări, poante și mici birfe de sezon. Studente multe și vorbărețe, dar mai ales harnice: Maria Subi (II Română), Lizuca Ciobanu (II Română), Sanca Bistran (III Engleză), Jeanina Flueraș (III Română), Ștefania Țirțu (III Franceză) și să nu uităm pe cei care au fost alături de noi cu vorba, căci cu fapta mai puțin: Andrei Bodiu (II Română).

Autobuzul pleacă. Pleacă autobuzul? Și înapoi spre casă, cu bucuria unei zile împlinite. Oare cite-au mai rămas?

★

La început a fost cuvîntul, dar acum a rămas numai fapta, rezultatul muncii studenților de la Filologie: 176.160 kg de roșii culese. În valoare de 21.193 lei.

CLAUDIA BALLA ■

MERE, PRUNE ȘI STUDENȚI LA CLOPEDIA

Motto :

„Of Ioane, Ioane, Clopedia doarme
Numai eu să dorm nu pot
C-am cules prea mult borhot”

Remorca se tirăște printre dealuri, pe drumul șerpuit și plin de praf, prea puțin umezit de roua nopții reci a începutului de octombrie. În remorcă fumul își taie cu greu drum spre geamurile mici și murdare. Din cînd în cînd se aude cite-un : „Care ai, mă, o țigară?” sau „Dă-mi și mie un foc bă!” Alții studiază intens : „Mic!” „Ba eu fac mare!” și peste toate un casetofon „doinește” : „And when you here me talking on the wind,

You had to understand
We must remain perfect strangers”

La orizont apare livada de pruni. Ochi întrebători se văd prin fum. Și Deep Purple cîntă mări departe...

Într-un nor de praf, remorca se oprește și din ea, într-o mișcare asemănătoare cu cea a parașutiștilor cînd sar din avion, fără prea multe cuvinte, băieții debarcă. Casetofonul s-a oprit. În fața ochilor se deschide largă panorama imensei livezi. La un moment dat se aude, de undeva dintre pomi, vocea inginerului : „Nu uitați, prunele sînt de trei categorii ; mari, mici și borhot !”

De undeva dintre băieți se aude un : „Adică prune pentru țuică...” și fraza rămîne neterminată, lăsînd să plutească parcă pentru cîteva clipe, peste capetele tuturor aroma „licorii fermecate”. Urmează obișnuitele parlamentări și discuții : „Asta-i rîndul nostru...” „Ba-i al nostru!” — Țigara dinainte de start ; și-n jurul orei opt începe lucrul. Casetofonul „doinește” iară. Prunele cad pe pături aduse în mod special din dormitoare. Lăzile se umplu încet dar singur și spre vremea prînzului cei mai grăbiți stau triumfători lingă cele 20 de lădițe pe care le-au umplut. Încă o

dată norma a fost „spulberată”. Se caută apă. Cei prevăzători și-au adus în bidioane, ceilalți majoritari, continuă să spero în mărînimia primilor. Dacă la această oră poți spera să primești apă, o țigară este de negăsit.

Prînzul se servește în livadă, după care, cu forțe proaspete, vajnicii luptători cu prunii și cu roadele lor se apucă din nou de lucru.

Spre seară, cînd printre rîndurile de pruni încep să-și facă apariția tractoarele tractînd remorcile colectoare, satisfacția și bucuria sînt întregite, ale studenților, ale cadrelor didactice care-i însoțesc și ale lucrătorilor fermei.

Cînd seara se lasă domoală peste dealuri, oboseți și murdari, studenții se întorc spre locul de cantonament și odată ajunși, oboseala dispare ca prin minune. „Prunarii” se întîlnesc cu colegii lor „merari” care s-au ocupat ziua întreagă cu recuperarea merelor lăzute printre rugii de mure crescuți în livada de meri. Se discută, se joacă fotbal și volei pînă cînd întunericul pune stăpînire pe sat.

Luna pune margini argintate acoperișurilor. Adunați în jurul unei chitare, cîțiva băieți cîntă. Alții stau trîgînd melancolici din țigări, privind cerul înstelat. Prin dormitoare se studiază lucrările „Bibliotecii cu 52 de volume”. Unul cite unul, oboseala din timpul zilei îi face să se lase prinși în mrejele somnului, visînd la soare, mare sau piscuri înzăpezite, la ochi albaștri și șuvițe blonde sau...

BOGDAN POPESCU ■

P.S. : Cei despre care ați citit nu sînt alții decît studenții anilor II și III U.T.S. de la Facultatea de mecanică din Timișoara. La fel ca toți studenții țării, în aceste zile de foc aceștia s-au aflat acolo unde a fost nevoie de ei.

ETNOLOGICA

Revista noastră găzduiește cu bucurie câteva din lucrările membrilor Societății Studențești de Etnografie și Folclor, Filiala Timișoara. Ele sînt rodul unei activități constante, al unor cercetări de teren și teoretice prin intermediul cărora patrimoniul folcloric românesc își sporește actualitatea, devenind un posibil model comportamental al omului contemporan. Luna noiembrie va fi în acest sens o lună a cinstirii și valorificării tezaurului nostru spiritual îndătinat. Astfel, între 13-15 noiembrie — în centrul nostru universitar — se vor desfășura lucrările Colocviului Național Studențesc, pe temeiul investigațiilor realizate de membrii societății în vara acestui an în Banat. Această manifestare științifică se va continua firesc în zilele de 16-17 noiembrie cu organizarea la Timișoara, în sala Teatrului Național a finalei F.A.C.S. — secțiunea Folclor din cadrul Festivalului național „Cîntarea României”.

Șirul manifestărilor culturale cu caracter folcloric se va încheia cuprinzînd ca pe un moment de sinteză, lucrările celui de-al IX-lea Colocviu Național de Folclor organizat de Cercul de Etnologie și Folclor al Universității din Timișoara cu tema: **UNITATE ȘI CONTINUITATE CULTURALĂ ÎN SUD-VESTUL ROMÂNIEI**. (6-8 Decembrie 1985).

Dorim tuturor acestor excelențe inițiative deplin succes!

SEMINARUL DE ETNOLOGIE — un posibil drum spre tălmăcirea corectă a folclorului nostru

Cultura folclorică românească, fiind un sistem deschis, a permis întotdeauna adăugarea, interpretarea sau, cu alte cuvinte, plămădirea textelor folclorice. Este știut faptul că, mentalitatea folclorică și etnografică cuprinde un ansamblu de valențe valorice, care ființează în lăuntru unui sistem „deschis”, precum un simbur care dă roade. Omul, în timpurile arhaice se apropia prin creația folclorică de cultură, deoarece aceasta însemna o investire cu sens a tuturor actelor umane. Era o posibilă explicație pentru întregul demers vital, pentru toate acțiunile omenești. Tocmai de aceea numim sistemul nostru folcloric „deschis”, capabil să asimileze și să disimileze „informațiile” pătrunse în diferite epoci culturale, doar că aceste „informații” nu pătrund în mod mecanic, ci trec în prealabil printr-un filtru fin de discernămint care limitează valoarea de non-valoare. Valorile cuprinse în acest sistem sînt eterne, dar nu imuabile. Ele reprezintă o chintesență de semnificații proprii unei culturi, semnificații care dăinuie peste veacuri sub diferite forme.

Astfel, în epoca contemporană sintem deseori amenințați de perisabilitatea etosului nostru folcloric, deoarece inovațiile pe acest teren se arată difuze, străine de ceea ce este în realitate folclorul nostru. Se poate vorbi chiar de o degradare a folclorului prin simplul fapt că în mediile rurale chiar, se receptează din ce în ce mai puțin. Propagarea lui prin mijloacele moderne de mass-media este încă o cale de standardizare a autenticității, a valorii sale certe. Se cere în aceste condiții o re-interpretare a etosului nostru, o re-gîndire și re-valorificare a sistemului, iar aceste puncte funcționează tocmai în acest mic laborator al Universității timișorene numit „Seminarul de etnologie”.

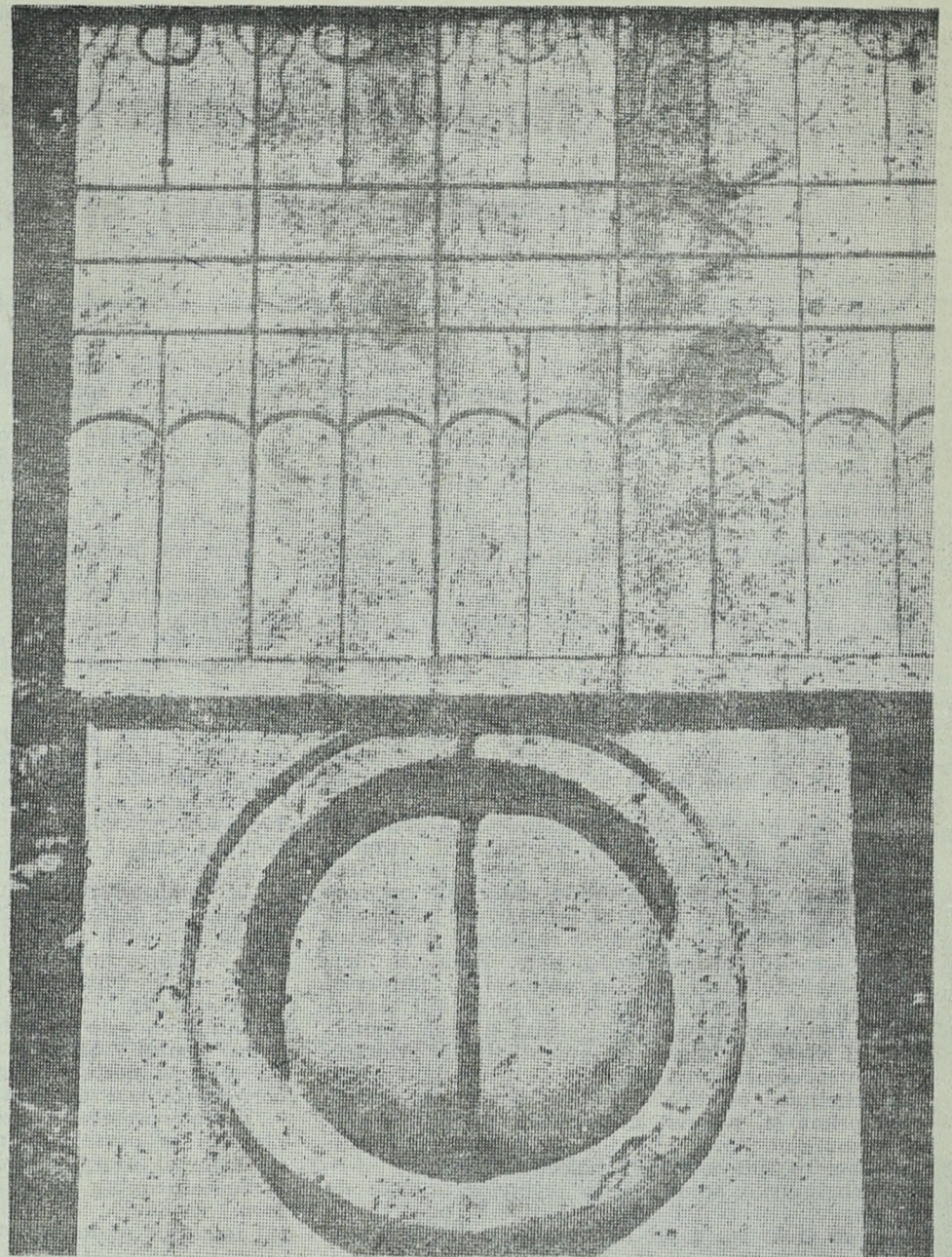
Alături de îndrumătorul și conducătorul nostru, lect. dr. V. Crețu, am încercat de fiecare dată, pentru fiecare spectacol, o interpretare corectă și originală totodată a valențelor simbolice emanate de anumite texte folclorice. Fie că lucrăm la spectacolul de acum doi ani, fie că repetăm pentru spectacolul „A zidi, zidire”, în centrul atenției noastre se plasa întotdeauna simbolul, sugestia care urma să fie supusă unei interpretări moderne. Noi ne-am transformat micul laborator într-un univers mitic, arhaic, de unde răsunau atunci și răsună acum vocile noastre interioare. Ne concentrăm atenția asupra fiecărui gest, asupra fiecărui cuvînt, pentru ca și cea mai scurtă rostire să obțină semnificația propusă de noi, și, pentru ca această semnificație să pătrundă pînă la spectator, dincolo de hotarele limitate ale laboratorului nostru, devenind comunicare.

Punctul comun dintre arhaic și mo-

dern e simbolul. Acesta face legătura și totodată ne oferă posibilitatea de a tălmăci acele texte și cîntece, căci, nu e deloc întîmplător faptul că gîndirea arhaică și cea modernă operează cu această unitate indestructibilă. Tocmai capacitatea de abstractizare este aceea care mijlocește funcționalitatea textului și a transpunerii lui pe scenă. Astfel, în cadrul seminarului nostru am încercat și încercăm mereu să punem în lumină acest aspect care face legătura diacronică dintre vechi și nou, dintre arhaic și modern. În momentul în care acest semn devine operant, înseamnă că am „investit cu sens” faptele noastre, întocmai cum o făceau strămoșii noștri. Bocetul și întregul rit al înmormîntării, spre exemplu, nu a luat naștere întîmplător, ci tocmai din necesitatea de a pune în acord logosul uman cu momentele dureroase ale despărțirii. Chiar și pentru aceste fapte trebuia o explicație. În acest mod, familia, comunitatea arhaică, imbinau realul cu imaginarul, creînd un anumit echilibru sufletesc între posibil și imposibil, între cert și incert. Realitatea crudă se confruntă așadar cu ceea ce se plasează în spatele cognoscibilității, cu marea necunoscută. Atunci a intervenit creativitatea umană aducînd în domeniul culturii populare un bocet, un descîntec, o pildă etc. Semnificația bocetului fiind așadar lămurită, purcedem către transpunerea lui pe scena secolului tehniciant, care fără îndoială că necesită și el puțină imaginație, căci sensul spectacolelor noastre este tocmai acesta: de a pune în discuție un motiv și de a-i demonstra funcționalitatea. În chip metaforic, am putea numi activitatea din cadrul seminarului nostru o „primenire a gîndirii”, deoarece logica modernă e de multe ori interesată de aspecte străvechi, care nu părăsesc cu ușurință spațiul gîndirii și simțirii noastre. Idealul nostru etic, al membrilor seminarului este așadar dublat de unul estetic, iar împletirea lor perfectă generează un „spectacol reușit”.

La întrebarea: ce înseamnă seminarul nostru pentru noi, membrii lui ar putea răspunde că el semnifică mai mult decît repetiții și spectacole în sine. Repetițiile sînt certe posibilități de afirmare a cugetului, iar spectacolele înseamnă redarea unor semnificații spre exterior. Seminarul mai înseamnă o îmbogățire intelectuală prin apropierea noastră de textele folclorice transcrise de pe banda de magnetofon, înseamnă o împropărire a simțirii noastre, învățîndu-ne să fim mai buni. Aceasta este de fapt și măsura folclorului nostru, cea a spectacolelor noastre și cea a noastră, a studenților de la Facultatea de Filologie, în general.

CORINA ROMAN ■

Constantin Brâncuși

Porțile sărutului

Cultura folclorică și agresivitatea „zgomotelor”

Antropologia și etnologia ne obligă să constatăm, prin autoritatea de ne tăgădui a faptelor, că întotdeauna comunitățile omenești care s-au caracterizat prin stabilitate teritorială și continuitate etno-culturală și-au dezvoltat și păstrat, în fața evenimentelor vieții, un comportament individualizant, un ethos care le-a investit cu sens viața și lucrurile. Filtrarea, prin cultură, a fenomenelor și împlîirilor cotidiene a creat, în timp, o existență comunitară îndătinată, prin intermediul căreia s-a conturat un modus vivendi inconfundabil, un anumit fel de a fi și de a trăi al omului în societate și istorie.

„Îndătinarea” ființei n-a echivalat însă niciodată cu un proces psiho-cultural închis, infeudat imuabilității. Dimpotrivă, avînd un caracter sistemic bine articulat, ethosul folcloric românesc, spre exemplu, a manifestat o **constanță deschidere** spre fenomenalitatea ilimitată a existenței, de fiecare dată selectînd și ierarhizînd axiologic însoțitorul realului. Omologarea informațiilor s-a făcut, de regulă, prin acceptarea, restructurarea sau eliminarea unui fapt cotidian, în funcție de șansa acestuia de a se transforma din fapt social sau existențial în semn cultural și, în consecință, de a se integra organic sistemului constant de valori al colectivității. Rezultatul unei atari metamorfoze certifică sinuosul drum pe care îl străbate orice fenomen nou dinspre entropic spre informația devenită valoare, deci „sunet” al culturii. Acest traiect obligatoriu asigură identitate morfo-semantică elementului preluat, el căpătînd, prin subordonare, însemnele axei matriciale care-l integrează, autentificîndu-l. Accederea la identitate a informației culturale din afară se săvîrșește, așadar, condiționat, prin necesitatea vitală a circumscrierii ei într-o nouă ordine, mai exact în spațiul ethosului folcloric și pe osatura paradigmelor lui. În acest caz, disfuncționalitatea inițială a elementului „străin” se anulează, el primenindu-și nu numai înfățișarea, ci și rostul, utilitatea, răspunzînd altor trebuințe morale, existențiale și sociale, strict determinate de relația, mereu actuală, om — ethos.

Integrarea în sistem a fenomenelor „ex — centrice” reclamă un dialog contrapunctic, o confruntare a contrariilor care, finalmente, se atenuază prin instituirea complementarității.

Privit diacronic, ethosul folcloric românesc a traversat nenumărate asemenea etape semnificative (le-am numi de absorbție și asimilare), prin dialectica cărora, valuri de informații balcanice, bizantine și occidentale au fost silite, datorită spiritului coercitiv al sistemului cultural adoptiv, să se restructureze, să renască (fiind „moșite” progresiv și fundamental) pentru a primi statutul de realități patrimoniale.

De bună seamă, reacția promptă față de straturile succesive de informație externă sau nouă, din lăuntru comunității, a asigurat ethosului folcloric autohton un binevenit prilej de îmbogățire și nuanțare, de respirație normală. În teritoriile lui morale și spirituale încăpătoare, adînc germinative, recare epocă, inclusiv epoca contemporană, a plămădit sugestia etică și valori culturale noi, în consens cu mutațiile, nicidecum epidermice, care s-au petrecut în viața și mentalitatea oamenilor din mediile folclorice de astăzi. De data aceasta, însă, cantitatea și insistența informațiilor ce urmau să fie omologate axiologic, au pus mecanismele articulatorii ale culturii noastre orale în situația de a nu mai putea acționa integral selectiv, multe din mesaje rămînînd, în lanț, intacte în eterogenitatea lor. Fenomenul a generat o serie de „șocuri” la nivelul axei ordonatoare a ethosului folcloric tradițional, prin suprasolicitare și, în consecință, o parțială „derută” din partea performerilor și mediilor umane receptoare. În atari circumstanțe, nu puține sînt faptele care, intrînd sau tinzînd să se instaleze aleator în sfera culturii folclorice, beneficiază de un tratament superficial, ele consolidîndu-și ipostaza de „zgomot” informațional și perturbînd, prin prezență, armonia internă a ethosului îndătinat.

Lăsat să se desfășoare în voie, pro-

VASILE T. CREȚU ■

(Continuare în pagina a 10-a)

Expresie poetică și structura logică

Desigur, aceluși „atunci și nici atunci“, care apare frecvent în lirica populară, pe firul timpului, i-ar corespunde un „acolo și nici acolo“, expresie care, chiar dacă nu este atestată, se implică în ambianța înțelesului formulei de „sfirșit al lumii“, pentru care există expresiile „adîncul (fundul) pămîntului“, „capătul lumii“ ș.a.

Încă de pe acum ar fi de presupus că formula stereotipă inițială — apreciată ca „lipsită de semnificație“ — a unei specii ca basmul, specie care și-a pierdut funcționalitatea magică, „a fost odată ca niciodată“ ar fi putut fi generată de aceeași logică sau ar putea fi un ecou al acesteia.

În respectivele interpretări, „atunci și nici atunci“ ar însemna „scoaterea“ răului în afara oricărei reversibilități, trimțirea lui într-o depărtare nedefinită, greu accesibilă, iar dacă luăm în considerare și posibila formulă „acolo și nici acolo“, atunci am avea atît o scoatere în afara timpului cît și în afara spațiului. Astfel se pare că am epuizat problematica înțelesului formulelor și, prin ele, semnificația acestora, interpretarea fiind conformă cu logica lineară a omului modern, dat fiind, după cum vom arăta, foarte departe de logica proprie mentalității arhaice.

Certitudinea validității raționamentelor logicii lineare a omului modern, atunci cînd ele se aplică în „descifrarea“ sensului expresiilor arhaice, se clatină dacă luăm în seamă un principiu restabilit de Mircea Eliade, anume acela de a respecta (cunoaște și înțelege) „scara care creează fenomenul“.

Încertitudinea își are loc chiar dacă, precum noi înșine am văzut, în cercetările de teren toți informatorii întrebați ce înseamnă „atunci și nici atunci“ au dat răspunsuri după logica lineară a omului modern; aceasta nu înseamnă decît că în prezent oamenii mentalității

tradiționale gîndesc sub imperiul acestei logici cel puțin cînd sînt puși în situația de a se exprima în structuri explicative, dar nu înseamnă nicicum că aceasta este și „logica originară“ a produselor folclorice — mai ales a celor de pronunțată arhaicitate — pe care acești oameni le cunosc, le „depozitează“, le colportează și — nu de puține ori — și cred în eficiența și adevărul lor.

Prin urmare, după principiul readus de Eliade, trebuie să căutăm acea scară care creează fenomenul, adică să încercăm o modalitate de interpretare adecvată faptului cercetat, care să corespundă naturii și expresiei acestuia, cu alte cuvinte o hermeneutică a expresiei lui.

Revenind pentru moment la interpretarea „lineară“ presupusă de noi ca punct de plecare, trebuie să subliniem că ea ar duce la concluzii ce contravin modului arhaic de înțelegere a lumii întrucît gîndirii mitico-magice îi repugnă — mai ales în „producțiile“ mitico-explicative și în expresiile magic-rituale, străbătute de o puternică intenționalitate „cosmotică“ ca și de funcționalitate — categoriile indefinitului ca derivînd din acel horror vacui. Aceasta este o însușire generală a spiritului arhaic sesizată de antropologia și etnologia mai veche sau mai nouă și, ca urmare, ea este „supraordonată“ prin generalitatea antropologică oricăror „specificități“ determinate teritorial, rasial sau etnic în gîndirea arhaică.

Avînd în vedere atare premise, trebuie să ne îndreptăm atenția asupra a ceea ce fundamentează o viziune a lumii în mentalitatea arhaică, o viziune de o anumită specificitate dar destul de generală pentru a păstra trăsăturile speciei și necontrazicînd, deci, generalitatea „principiului“ horror vacui, dar și destul de restrînsă pentru a putea caracteriza generic un anumit mod de gîndire arhaic, precum este în cazul de față cel ca-

re a dat naștere culturilor arhaice.

Or, rădăcinile arhaice ale acestui mod de gîndire se pare că s-ar caracteriza printr-o anumită „vocație ontologică“ concentrată în jurul analogiei macrocosm — microcosmos, cel din urmă avînd înțelesul corpului și vieții umane și ocupînd o poziție centrală și activă în „ontologia“ arhaică indoeuropeană.

Desigur, această însușire — consecință particulizantă a fenomenului de poligeneză — este atît de generală încît se apropie de gradul acelor produse ale spiritului omenesc, care prin maxima generalitate antropologică aparțin de drept și sînt inteligibile în întregii specii umane; și este normal ca ab origine așa să stea lucrurile. Numai că, de la acele origini greu diferențiable pe marile semînții umane datorită fenomenului de poligeneză și a corolarului său privind generalitatea antropologică a temelor, motivelor, simbolurilor în culturile arhaice tradiționale, se întîmplă o anume „evoluție specifică“, în culturile de tip indoeuropean, evoluție ce va marca decisiv toate sferile culturilor acestei mari familii etnice. În toate timpurile, astfel încît analogia și identitatea macrocosmos-microcosmos devine constantă, o „latură stabilă“ a spiritualității indoeuropene și rămîne astfel, dar se manifestă, se „obiectivează“ istoricește doar acolo unde semînții indoeuropene s-au statornicit prin „vechitatea“ cultului religios, adică prin întemeiere, avînd și respectînd panteonul zeilor vechi, cultul morților și al eroilor, o mitologie imensă, o gîndire și o cultură stabilă, deci avînd însușiri opuse mentalității semînțiilor „barbare“, „năvălitorilor“, „nomazilor“, nelegați prin cultul strămoșilor, prin vatră și forme sacre, prin religia casnică și prin dreptul privat de pămîntul pe care-l locuiau, așa cum au fost vechii greci și romanii (Fustel de Coulanges — Cetatea antică). În comparație cu această statornicie a cultului, gîndirii și implicit, a expresiei lor, care urcă din legăturile cu pămîntul pe care-l locuiau, imaginația năvă-

litorilor era mult mai „plastică“, mai neînfrînată și în consecință și mitologia acestor popoare era fabuloasă, plină de intruchipări monstruoase.

Miturile cosmogonice precum și miturile despre antropogeneză sînt similare sau chiar identice la popoare foarte diferite; ceea ce este specific pentru indoeuropeni este acea analogie împinsă pînă la identitate între microcosmos și macrocosmos, ducînd la concepția unui izomorfism de structură și funcții între om și univers, a unei realități antropocosmice bazată pe raporturi de consubstanțialitate și cauzalitate simpatice, ce fundamentează simbolistica expresiei și asigură eficacitatea magică a simbolului (Ivan Evseev, Cuvînt, simbol, mit).

Este un întărit caz particular a ceea ce Eliade, deși cu referire la mituri indoeuropene, formula ca o legată a mentalității arhaice: „Omul arhaic se valorifică pe sine în termeni cosmici, cu alte cuvinte se recunoaște ca atare, om, în măsura în care își identifică funcțiile în Cosmos. (...) Mîncînd, indianul din timpurile vedice n-avea conștiința că împlinește un act fiziologic, ci că sacrifică zeilor dinăuntru timpulul său, zeii care își aveau prototipul în Cosmos și care alcătuiau centrele de intersecție și solidarizare între microcosmos și macrocosmos. Funcțiunile fiziologice își aveau de asemenea corespondenții lor cosmici“. (Comentarii la legenda Meșterului Manole).

Astfel că, încheind, prin exorcizare răul nu este trimis într-un loc nedefinit, într-un loc gol, ci, contrar aparenței formulelor, pe baza unor „corespondențe“, este împărțit cu universul, întrucît răul, moartea, demonul își pierd puterea lor vremelnică în confruntarea și prin cufundarea în marele Tot, prin refacerea simbolic-rituală a unui act primordial, restituire a unei stări primordiale.

IOAN VIOREL BOLDUREANU

Cultura folclorică și agresivitatea „zgomotelor“

(Continuare din pagina a 7-a)

cesul eterogenizării valorilor folclorice va cuprinde, probabil, aidoma unei maladii greu de înfruntat, întreg organismul structurii noastre populare, discreditîndu-i zonal și global identitatea și personalitatea.

Prin urmare, momentul cultural contemporan solicită acut o „profilaxie“, o strategie metodologică nu numai pentru teaurizarea patrimoniului a bunurilor spirituale transmise nouă din spre generațiile predecesoare, ci și pentru stimularea, în acord cu tiparele tradiției, a creației orale din zilele noastre. Doar în acest fel, un text oral își poate cîștiga apartenență etnoculturală și funcționalitate socială reală, cumulînd, simultan, finalitate artistică și eficiență moral-educativă. Un produs hibrid și fatalmente artificial nu primește niciodată adeziunea intelectuală și afectivă a omului cărui i se adresează direct sau indirect, știut fiind că o valoare culturală nouă devine funcțională doar atunci cînd se integrează definitiv într-un comportament. De aceea considerăm că este vremea să se renunțe total la serviciile acelor „făcători“ prolifici de texte și melodii care, ivindu-se în folclorul nostru în progresie geometrică, propun cu nonșalanță pseudo creații, mai exact „zgomote“ perturbante atît în cadrul poeziei populare, cît și în cel al melosului și coregrafiei.

S-a infiripat chiar o mentalitate (care riscă să devină dătătoare de ton!) prin dogmele căreia se săvîrșește brutal și exterior o „actualizare“ fortuită (întîmplătoare deci și „după ureche“) a folclorului tradițional. Adevăratul creator din mediile folclorice contemporane își pierde astfel statutul său de creator, deci de subiect al culturii, transformîndu-se treptat (adesea prin mijlocirea rețelelor mass-media) într-un consumator pasiv de produse culturale-artistice. Destul de frecvent, acest consumator de cultură, dorind să redevină creator sau interpret, performează senin în conformitate cu estetica codului tradițional (care trece

acum printr-o „criză“ de autoritate, așezîndu-i-se fragmentar în memoria pasivă, ci în alarmantă supunere față de rigorile compoziționale impuse din afară. Respectivă mutații determină și aduc în cultura folclorică contemporană ceea ce noi am numit „zgomote“ și care înlocuiesc sensibil emoția gîndului și discreția pasului coregrafic cu poncife exclamationari, salturi acrobactice și chiote contaminante, uitîndu-se prea ușor că faptul tradițional de cultură păstrează în structura sa nu numai virtuți spectaculare ci, în primul rînd, semnificații și sugestii existențiale.

Cele două aspecte amintite: desemnarea și standardizarea unor creații folclorice contemporane nu sînt minore și nici singulare. Le-am acordat prioritate deoarece, în generoasa și ampla inițiativă de valorificare artistică a fondului nostru folcloric moștenit se înregistrează o serie de astfel de tendințe ce se cer neîntîrziat în laturate. Interpretarea scenică a ma-

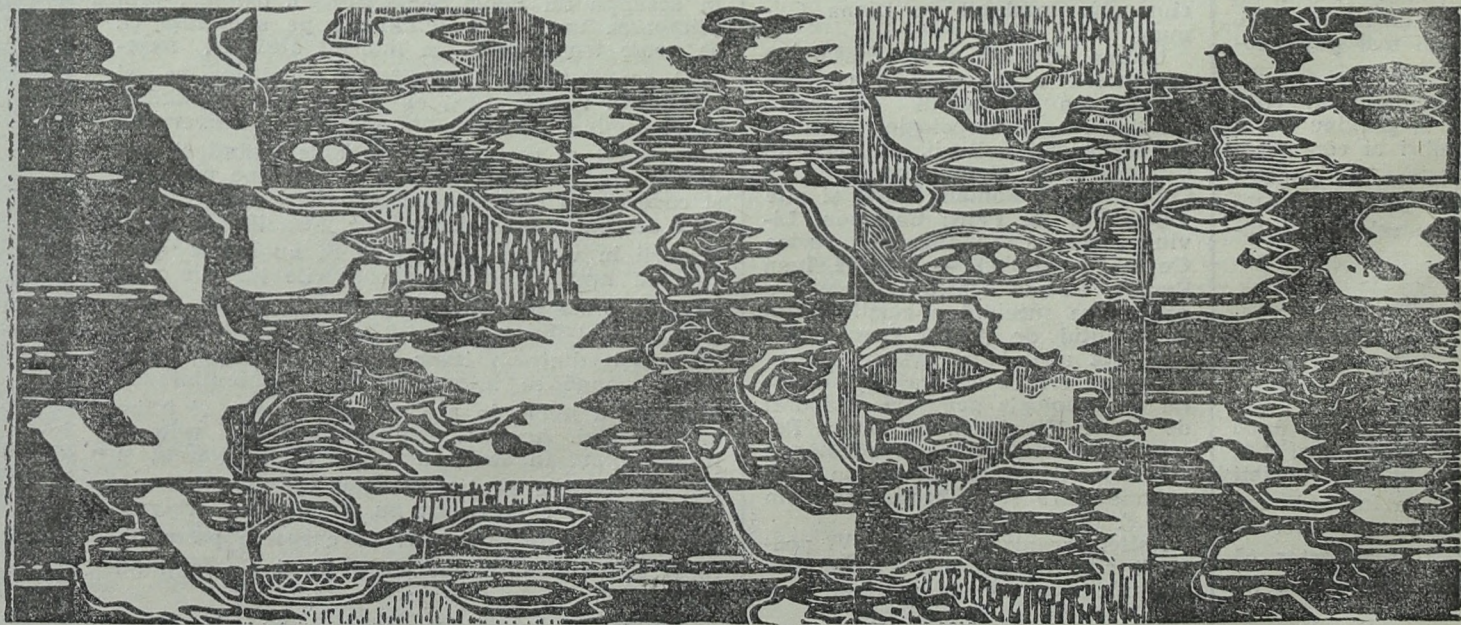
nifestărilor populare (care pînă nu demult se concretizau doar în vatra satului și în context comunitar) reclamă, prin actualizare, o bună cunoaștere a logicilor sevențiale o colaborare instituționalizată între instructorul formației și un specialist profesionalizat. Altfel, ceea ce oferim spectatorului nu depășește treapta joasă a kitsch-ului, iar spectacolul însuși se metamorfozează sigur într-o inoportună pledoarie kitschistă. Este de prisos să ne întrebăm cui îi folosește acțiunea de a valorifica... nonvalorile! Dar nu este lipsit de importanță să evaluăm lucid efectele de durată pe care le provoacă în conștiința și gustul receptorului persistența „zgomotelor“ agresive, a produselor artistice poluate și, în replică, să încercăm o refăgășuire a acțiunii de valorificare, prin filtrul încă operant al esteticii folclorice adevărate.

Un rol benefic l-ar avea, în acest sens, arhivele noastre de folclor. Pe benzile magnetice ce zac în rafturile lor așteaptă să fie ascultate și repuse în circulație mii de piese poetice și muzicale autentice. Tot de aici s-ar putea reține o mulțime de informații referitoare la structura și rosturile obiceiurilor familiale și calendaristice,

ale ceremoniilor tradiționale, în general. Ansamblul folcloric studentesc „Doina Timișului“ și Seminarul de etnologie al Universității din Timișoara, bunăoară, de aproape un deceniu își fundamentează activitatea și spectacolele pe o atare documentație absolut necesară și, cum deja se cunoaște, izbinzile n-au zăbovit să se arate.

Omul contemporan, în ipostaza sa de spectator, este doritor să vadă și să audă venind spre el nu însăși hibrice „zgomote“ fără identitate și de prost gust, ci „sunete“, deci valori culturale certificate axiologic.

În concluzie, socotim că este nevoie de o radicală regîndire a coordonatelor procesului de valorificare artistică a folclorului autohton, tradițional și contemporan. Să renunțăm la criteriile accentuate cantitative și să lucrăm mai mult sub auspiciile calității și acurateții, nu numai în domeniul valorificării scenice, ci și în cel al teaurării patrimoniului. Pentru că prin oferta noastră spectaculară, noi propunem semenilor nu numai o artă specifică ci, înainte de toate, un mod particular, românesc, de ființare a omului în societate și istorie.

Poezia zborului

Grafică de Gheorghe Văleanu

TOMATE LA TOMNATIC, TOAMNA

2 octombrie 1985, orele 7,00. Agitație mare în fața Facultății de Construcții. Sîntem studenți ai anilor I, II și IV în așteptarea plecării spre locurile unde vom face practica agricolă. Înspre orele 7,30 încep să ne părăsescă anii I și II. Nu se cunoaște motivul, dar autobuzele ce ne vor duce la munca cîmpului pe noi, anii IV I.F. și C.H., înțirzie. Sînt aceleași care-i readuc pe studenții anilor III în Timișoara. Cineva presupune: „Cred că nu și-au terminat norma și au cerut să mai rămînă!” În acest fel, întîrzierea mijloacelor de transport s-ar legitima într-adevăr. Iată, totuși, sîntem anunțați că vom pleca abia la 14,30; să revenim atunci. Unii, mai microbiști, își manifestă regretul de a pierde meciul ce va începe chiar la acea oră. Dar...

În fine, se rup rîndurile (stăteam pe trepte) și intrarea în clădirea facultății e debarasată cu oarecare încetineală. Cîțiva se folosesc de această aminare pentru a merge la cîmine ca să împacheteze lucrurile utitate în febra plecării matinale; alții coboară la bufetul facultății ca să-și soarbă cafeaua de dimineață, neglijată pînă acum. La bufet se redeschid discuțiile ce anticipează desfășurarea practicii. Însă... e mai sănătos să ne duminim la fața locului. Pînă la urmă se sparge și „șueta” ultimei cafele.

Revenim la 14,30. Tranzistoarele aduse (destule!) vociferează despre evoluția balonului rotund pe diferite dreptunghiuri de gazon. În scurt timp ne imbarcăm și procedem la drum însoții de tovarășii șefi de lucrări dr. ing. Chivereanu și dr. ing. Man.

Ne grăbim. Un biciclist mai are timp să ne apostrofeze cu demnitate pentru că circulăm pe sens interzis. Urgența campaniei agricole e însă suficient de mare pentru a ne putea permite să trecem peste fleacuri. Reușim să străbatem cetața și să ieșim, în sfîrșit în cîmp. Cîmpul care ne așteaptă. Mai avem, însă, de mers, timp în care micile minui tranzistorizate ne asaltează timpânele cu decibelii tribunelor și ai comentatorilor împătimiți.

Trecem prin Biled, Lovrin și cînd să spunem hop, șoferului, adică autobuzului, îi cade tija accelerației. Fumăm o țigară, timp în care trec pe lîngă noi tractoarele depășite pe traseu. Șoferul, transformat în mecanic, remediază defecțiunea și ajungem repede la Tomnatic, fapt ce ne inspiră rețete că nu sîntem studenții la Agronomie.

I.A.S. Tomnatic. Iată-l pe inginerul șef Mircea Dănescu urîndu-ne „Bun venit!”. Ne îndrumă spre ferma de legume. Ajungem și aici, deși șoferul se împotrivesc, invocînd cu degetul gropile de pe drum.

La ferma de leguminoase, tovarășul Dănescu ne conduce la sălașul pregătit pentru noi. De la etajul acestuia putem contempla șirurile ordonate de tomate pe care le vom lua în primire.

Apoi, în prima clipă liberă de febra sosirii, ne este prezentat I.A.S.-ul și în special ferma de legume, de către același inginer-șef. „În primul rînd țin să vă mulțumesc anticipat pentru ajutorul pe care ni-l veți acorda. Sînt convins că veți merita aceasta cu prisosință. Ferma în care veți lucra, deși întinsă pe numai 120 de hectare, are meritul că anul trecut a ocupat primul loc la nivel de județ realizînd cea mai mare producție de cartofi, 30 de tone la hectar. În 1984 la această fermă ne-au ajutat în muncă elevii de liceu și speranța noastră este că studenții nu se vor lăsa mai prejos, cu toate că vara a fost destul de secetoasă.”

— Avem la dispoziție o jumătate de oră numai pentru noi, timp în care ne vom alege dormitoare (desigur după niște criterii prescrise, chiar dacă nescrise) și ne vom așterne culcușurile pentru prima noapte petrecută anul acesta în campanie. Timpul începe să se scurgă rapid.

Orele 18,00. Ne aflăm în cantina aferentă fermei de legume. Tovarășul inginer-șef Dănescu ne prezintă pe inginerul fermei, inginerul agronom Mutescu Vasile. De la început ne apare ca un

om care știe ce vrea, corect și cumsecade. După spusele lui, vom face în primul rînd un instructaj de protecția muncii. Zîmbim, poate puțin cam prea larg. În curînd, însă, ne convingem că zîmbetele noastre au fost oarecum gratuite. Nu ne-am putut închipui că se pot produce accidente și pe cîmp, sub cerul liber. Și totuși așa este; sîntem deja convinși și vom căuta să ne ferim de acestea.

Printre alte lucruri interesante ni se comunică și norma care ni se pare foarte acceptabilă. În fine, vom vedea.

Am auzit multe lucruri plăcute în această zi, dar cea mai frumoasă dintre ele abia acum ne ajunge la urechi: e pregătită masa. Cinăm. Din fericire cina nu durează mult, altfel am fi riscat să ne înecăm combinînd pîinea și salamul cu comentarii și supoziții.

Ne întoarcem la dormitoare bine dispuși; e devreme și, întuneric fiind, nemaivînd ce face, am fi nevoiți să dormim. Tovarășul Mutescu, care merge cu noi împreună spre casă, ne sare în ajutor cu promisiunea că se va monta, special pentru noi, în cantină, un televizor. Dar, asta abia mîine, pe lumină. Ce greu va trece timpul în seara aceasta.

Salvarea apare însă la timp, din partea a doi colegi, discreți, dar inspirați. Unul a adus cu el un magnetofon, iar celălalt, un televizor. Navigăm din nou în ape prielnice. Ajunși în camere, conectăm „Sportul” la rețea. Imaginea e bunicică, însă n-ar strica o antenă exterioară. Purcedem să o montăm. Unde altundeva s-ar putea monta decît în copacul din fața geamului? Cineva se oferă să-l ecaladeze. În curînd dintre frunzele întunecate o voce și mai întunecată ne anunță că a căzut dipolul. Vine și o propunere anonimă: „să țină dipolul cu mîna”. Renunțăm totuși la antena exterioară din motive obiective: noaptea, afară e destul de rece.

Peste cîteva minute ne delectăm cu imaginea unui film. Somnul se apropie însă pe nesimțite și, în curînd, renunțăm la imaginile telepuritate pentru cele ale unor vise vag ancorate în realitățile zilei trecute.

3 octombrie 1985. Deșteptarea e foarte matinală. Spălătorul rece. Luăm micul dejun. Începem să intrăm, cum s-ar spune „în pîine”. Entuziasmul primelor două ore de muncă se epuizează treptat în fața plantelor sărăcite deja de rodul lor. Oboseala începe să-și facă simțită prezența, căci recoltatul roșiilor este o premieră pentru mulți dintre noi, iar efortul pe care-l depunem este cu mult deasupra celui strict necesar. Șeful fermei de legume ne-a însoțit și, acum, sfaturile sale tehnico-anatomice ne îndreaptă spatele devenit deja dureros. Abia acum apreciem la justa valoare faptul de a ști să culegi tomate. Se apropie ora prînzului și odată cu aceasta ne apropiem și noi de norma pe care ne-am impus-o.

La orele 13,30 ne îndreptăm spre cantină. Mîncarea se dovedește bună, mulțumirea cea mai puternică făcîndu-ne-o abundenta de roșii sau ardei, natur sau în salată. După ce prînzim, avem posibilitatea de a ne odihni o oră. Oboseala acumulată ne duce cu gîndul la sacralitatea odîhnei țărănușului.

Spre orele 15,00 ne întoarcem în cîmp. Reluăm acțiunile de transport al lădițelor sau de umplere a acestora. Pînă se fac orele 18,00 abia dacă ne îngăduim să fumăm cîte o țigară. La această oră, care înseamnă sfîrșitul zilei de muncă, majoritatea ne-am îndeplinit sau chiar am depășit planul prevăzut. În curînd cinăm, aproape la fel ca în ziua precedentă, doar mai mulțumiți de ceea ce am realizat.

Orele care urmează le folosim fiecare în mod diferit. Unii preferă un fotbal, alții o bere, cei mai mulți însă și una și alta. Apare și prilejul unor schimburi de păreri din care se poate deduce că totul merge mult mai bine decît ne-am închipuit la început. Sfîrșim ziua ascultînd muzică sau vizionînd un film.

Urmează zile aidama primelor, diferențiate doar de numărul lăzilor de roșii culese și sortate.

Diferențieri se fac în cursul acestei practici și la nivel individual. Unii se remarcă prin depășirea proiectului inițial, alții, dinpotriva, prin ne-realizarea normei. Interesant este că tocmai sexul frumos, apreciat de mulți ca fiind slab, jese din comun prin ascendentul realizat în privința producției. S-ar părea că motivația trebuie căutată în seriozitatea și voința manifestată de fete în majoritatea acțiunilor întreprinse.

Desigur că și băieții și-au realizat cu cînst angajamentul luat. Cu aportul organizatoric substanțial (și nu numai) al tovarășilor șefi de lucrări care ne-au însoțit, grupele noastre au recoltat, în decursul întregii activități practice, un total de 62 120 kg roșii. Aceasta înseamnă 19 229 lei, din care beneficiu net s-au realizat 5 902 lei ce vor fi acordați celor 51 de studenți în funcție de aportul real al fiecăruia.

Sperăm, în acest final de practică agricolă, că prin munca asiduă depusă, încununată de succes, am dovedit că merită încrederea investiția anticipată în noi de către conducerea I.A.S.-ului din Tomnatic și de către conducerea facultății noastre

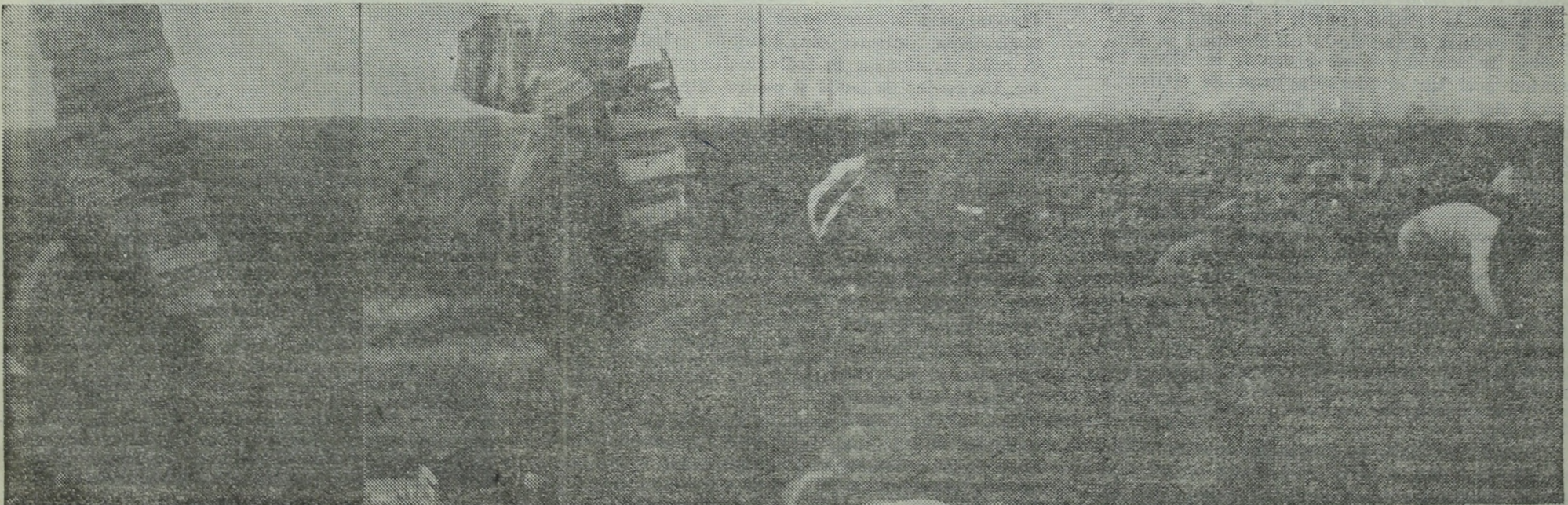
ANDREI CSEH

Flash

Mărturisesc că n-am mai plantat niciodată ceapă. Am fost deci foarte atent la explicațiile teoretice ale inginerului agronom, posesor al unei șepci de un galben violent, pentru a putea fi imediat reperat și chemat în cazuri de necesitate... tehnică, înainte de a mă avînta pe ogor. Voiam să fac o treabă bună... De altfel, nici nu părea prea complicat: se împrăstie ceapă pe rînd, se aranjează — echidistant — „cu rîdîcina în jos”, opt cepe pe un metru liniar și se acoperă cu pămînt. În plus, norma (un rînd de 1620 de metri) la două zile — părea realizabilă. Zis și făcut: împrăștiu ceapa din doi saci, o aranjez, vine inginerul, pune etalonul de lungime (conform STAS-ului locul în vigoare), „e bine” — zice, acopăr cu pămînt cei una sută de metri lucrați și, nemaexistînd materie primă, iau o mică pauză de vreo... oră. Mai trece o oră, vine amiaza, se duce și amiaza, sosește prînzul, trece și el, trec și elevii localnici (care lucrează la un kilometru vest de noi) spre casă și tocmai se sfîrșește emisiunea de la 1 la 3” cînd apare și a două remorcă...

VIRGIL BOLCA

Deși alcătuit cu infinită migală, totuși „turnul” de ... lădițe se dă peste cap. Dacă erau pline... nu erau alite!

Pagini realizate de membrii Cercului de presă

F.A.C.S.
PREGĂTIRI
PENTRU FINALE

O PRIVIRE
(APROAPE)
SINOPTICĂ

Cea de-a XVI-a ediție a Festivalului Artei și Creației Studentești, amplă manifestare educativ-politico-ideologică, cultural-artistică, de creație și interpretare, înscrisă în cadrul generos al Festivalului Național „Cintarea României”, își va derula în curând actul ultim — etapele finale.

Perioada 15 noiembrie — 15 decembrie va fi marcată așadar de mulțumitul bilanț al activității formațiilor artistice studentești, al participanților și interpreților individuali. Tocmai de aceea, la acest ceas de toamnă, când se trage linie și se adună tot ce-i mai valoros în sfera creației studentești, este de dorit ca participanții timișoreni să reconfirme valoarea etalată de nenumărate ori în cadrul edițiilor anterioare ale F.A.C.S.-ului. În fond, aceasta este și aspirația celor 40 de formații artistice, 54

participanți individuali și 23 de interpreți care vor reprezenta Centrul Universitar Timișoara la finale.

„Vacanța de vară a însemnat nicidecum odihnă pentru membrii ansamblului folcloric „Doina Timișului”, îmi spunea mai deunăzi studentul Ioan Gheju, dansator în cadrul ansamblului. Și într-adevăr, talentații artiști conduși de maestrul Achim Ciucurel, abia reînțorși din Italia, unde au reprezentat cu cinste folclorul românesc (despre aceasta vom mai avea timp să vorbim) la Festivalul Eurofolk '85 Erba, provincia Como, și-au reluat repetițiile. De trei ori pe săptămână se exersează la maximum de detalii spectacolul „Amiaza jocului” — care spectacol va materializa participarea ansamblului la finala de la... Timișoara.

De fapt febră pregătirilor se simte de cum treci pragul Casei de Cultură a Studenților; La demisol repetă de zor trupele de rock și jazz-rock. Componentele grupurilor au rămas aceleași, ceea ce nu-i deloc rău! Cel 5 de la „Celelalte Cuvinte” s-au reînțorși recent de pe litoral cu un prețios trofeu cucerit la Serbările Mării '85: Premiul tinereții și al popularității, în timp ce Alla Breve a sosit în Timișoara după un lung „sejur” bucureștean, timp în care a concertat pe scena din Complexul cultural și de agrement de la Lacul Tei. Și unii și alții se află la ora ultimelor preparative. Finala de la Iași — nu ne îndoiim de aceasta — va constitui în evoluția celor două grupuri de muzică înăra confirmarea deplină și definitivă a valorii lor.

Cineclubul „Gaudemus”, condus de inimosul Nicolae Lenger, Formația de dans modern, Studioul de teatru „Thalia” în limba maghiară, Cercul de presă, ca să ne oprim doar la aceste enumerări — ordinea fiind absolut aleatorie — așteaptă cu justificat optimism confruntarea finală.

Directorul Casei de Cultură a Studenților, prof. Valeriu Panasiu, aflat la ora vizitei noastre între două ședințe, îmi mărturisează succint: „Pregătiri, pregătiri, pregătiri — iată principala noastră preocupare. La această dată (5 octombrie — n.n.) ne aflăm în stadiul de definitivare

a spectacolelor, recitalurilor individuale cît și a lucrărilor artistice care vor fi prezentate în curînd în fața juriilor. Am ferma convingere că reprezentanții celor peste 2.500 de studenți-artiști din C.U. Timișoara prezenți la fazele anterioare ale F.A.C.S.-ului, se vor întoarce de la finale cu fruntea sus”.

VEȘTI BUNE ȘI DIN INSTITUTE

Odată cu începerea anului universitar, formațiile artistice calificate pentru faza finală și-au reluat activitatea de pregătire.

La clubul Facultății de mecanică, seară de seară au loc repetiții ale Corului facultății. Pentru ca practica în agricultură să nu influențeze nicidecum calitatea acestora s-a luat măsura (salutară de altfel) ca toți membrii corului să efectueze zile de practică în cadrul unităților din imediata apropiere a orașului, asigurîndu-se astfel posibilitatea navetei zilnice.

Ștînd de vorbă cu Nicolae Lușeasca, conducătorul brigăzii artistice „Scalpelul” (cam neconvingătoare la „zonală”) aveam să aflăm că se fac eforturi intense în direcția îmbunătățirii calitative a interpretării, brigada avînd acum și o componentă în bună parte schimbată.

Fiindcă tot am ajuns la capitolul „umor” să nu uităm că, la Timișoara, de la o vreme, acest gen artistic mult gustat de public se află în evident regres. Tocmai de aceea reprezentanții noștri la faza finală („Scalpelul”, „Balanța” și „Puls”) trebuie să-și inzecească eforturile, insistîndu-se îndeosebi pe calitatea interpretării, înodînd astfel tradiția făurită de „Pulsul” anilor trecuți.

La Iași, Cluj-Napoca sau București, la Timișoara sau Galați, în fine acolo unde începînd de la 15 noiembrie se va derula actul final al F.A.C.S.-ului redactorii revistei noastre vor fi prezenți fizic și afectiv alături de mesagerii artei studentești timișorene, urîndu-le atuncea și acum: SUCCES DEPLIN!

ILIE LAUDAT ■

DANIEL OGNEAN ■

AGRITEATRU — ÎNALTĂ TINUTĂ
ARTISTICĂ

Întîlnirea fericită cu textul incisiv al lui Mircea Nedelciu, *Tinguire de mior către-un paznic surd și chior*, într-o viziune regizorală care a știut să-i pună în valoare resursele dramatice — textul nefiind, el, o piesă de teatru, ci o proză ritmată și rimată în metrul *Mioriței*, parafrază demitizantă a acesteia — a oferit posibilitatea conceperii unui spectacol viu, antrenant, unitar, în registrul comic pentru care protagoniștii au dovedit reale aptitudini. Trio-ul format din Sorin Adelin Budău (Nebunul), Gheorghe Ban (Benga), Ovidiu Tămăș (Căpcăunu) a reușit să dea viață unor personaje tipologic asemănătoare, diferite, însă, prin infimezimele nuanțe pe scara sordidului, nuanțe pe care, cu o remarcabilă intuiție psihologică, le-au imprimat personajelor, cu un subtil simț al gradății tensiunii pînă la degingolada finală a „horei borfașilor”, travaliu răsplătit de fiecare dată cu aplauze la scenă deschisă. Cei trei au reușit să creeze momente de un comic savuros, evoluînd cu o siguranță pe care pînă și un profesionist ar invidia-o. În rolul Galantonului, Ioan Susa, care, deși a avut la început probele în compoziția acestuia, a evoluat vizibil de la un spectacol la altul, reușind în cele din urmă o creație meritorie în-carnînd acel tip al țăranelui rupt de civilizația rurală dar nereușind să-și integreze elementele civilizației citadine, într-un cuvînt tipul kitsch. Mioarele — Felicia Soltuzu, Nina Gagu, Florentina Nistor, Silvia Dodiță, Irina Jurcuț — „corul antic” al piesei, asumîndu-și rolul de comentatoare ale evenimentelor, de raisoneuri, au creat un personaj colectiv omogen ele avînd dificila sarcină de-a realiza coerența spectacolului, trebuînd să se supună astfel unor rigori destul de severe care nu le-au permis o prea mare „libertate de mișcare” comparativ cu „partiturile” celorlalți, sarcină, însă, pe care au realizat-o cu brio, dovadă, și în cazul lor, aplauzele culese atît pe scena festivalului, cît și în spectacolele susținute la cenaclul Amfiteatru ori la Casa studenților din București.

Mioara principală, în interpretarea sobră a Dănei Tămăș a fost și ea o remarcabilă prezență în spațiul acestui spectacol, realizînd contraponderea „lirică” la scenele de comedie suculentă a trioului de-a amintit, victimă simbolică dar și acuzatoare

a ciobanilor cotcari. Crainica, Emilia Găda, a dat viață unui text relativ arid, de comentariu impersonal, prin imperceptibile nuanțe, prin pauze de efect reușind să pună în evidență, acolo unde era cazul, conotațiile ironice ale textului. Vicele și Primarul, în interpretarea lui Emil Muth și a lui Adrian Popa au avut și ei momente de creație foarte bună, mai ales în scena maltratării mioarei prin dozarea într-un crescendo delirant a replicilor, completîndu-se într-un mod armonios.

Se cuvine remarcată de asemenea abila regie tehnică a lui Valeriu Ciente care, sesizînd corect intențiile regizorale, a transpus pe scenă printr-un subtil joc de lumină (care, între paranteze fie spus, au funcționat cam anapoda sau chiar deloc în reprezentațiile celorlalte formații din concurs, o excepție valoroasă în acest sens constituînd-o piesa *Coroană pentru Doja*, în regia talentatului om de teatru care este Victor Cărcu) o tehnică prin excelență cinematografică, aceea a flash-back-ului, delimitînd prezentul — procesul ciobanilor — de evenimentele premergătoare — scena birtului, maltratarea mioarei etc., luminile avînd totodată rolul de auxiliar în individualizarea personajelor. Un cuvînt de laudă și pentru Mihaela Nicolau care, prin machiaj și costumație a izbutit să surprindă esența grotescă a personajelor, ambianța kitsch în care se derulează acțiunea

Iată dar că, sub îndrumarea inspirată a acestui împătimit de-ale teatrului, a acestui talentat și cunoscut regizor cu vechi „state de plată” în mișcarea teatrală de amatori care este Diogene V. Bihoi, secundat de astă dată de mai tînărul său confrate, debutant și el alături de ceilalți membri ai trupeii într-ale meseriei, Mircea Iosif, Agriteatru a reușit prin acest prim spectacol al său o performanță meritorie și meritată, un spectacol, cum am mai spus, plin de dinamism într-o unitate de ton și de stil cum rar ne este dat să vedem în teatrul studentești de amatori.

Succes, deci, în apropiata confruntare care o așteaptă cu cele mai bune formații teatrale studentești din țară, succes în activitatea viitoare acestei reprezentante de frunte a teatrului studentești bănățean!

ANGELA IOSIF ■

CALENDARUL PE SECȚIUNI
AL FINALELOR F.A.C.S.

- I. 15-17 noiembrie, Timișoara — Formații și ansambluri folclorice.
- II. 22-24 noiembrie, București — Formații corale și instrumentale.
- III. 26-27 noiembrie, Brașov — Artă fotografică și cinecluburi.
- IV. 29 noiembrie — 1 decembrie, Cluj-Napoca — Umor și salonul studentesc de caricatură.
- V. 3-4 decembrie, Galați — Publicistică și creație literară.
- VI. 6-8 decembrie, Iași — Muzică ușoară, de estradă, dans modern și contemporan, montaje literare și recitări.
- VII. 12-15 decembrie, Craiova — Teatru.

Mereu seducătoare, „Doina Timișului” se pregătește pentru un nou concurs: finala F.A.C.S. de la Timișoara

Studioul de caragiologie al Facultății de construcții: Se repetă colajul teatral „La kilometru” din ciclul „Fintina”

FOLCLORUL, IAȘUL, LA EL ACASĂ IN AVANCRONICĂ

Calificarea la faza finală a F.A.C.S. cu trei formații artistice și un solist vocal reprezintă, pentru cei 500 de studenți ai Facultății de mecanică agricolă, o unică performanță.

De aceea i-am căutat la repetiții pe cei care își vor reprezenta colegii, peste mai puțin de o lună, pe scena întrecerilor finale. Și având în vedere specificul facultății și al oamenilor, covârșitoarea lor majoritate venind și apoi întorcându-se alături de pulsul pământului, nu credem că este o întâmplare faptul că toți cei aproape 50 de studenți-artiști participă la secțiunea Folclor.

Le-am găsit pe fetele din grupul vocal folcloric feminin „prince” într-una din repetițiile care au început să ocupe searele de după cursuri.

Formație relativ tină — a împlinit în această toamnă un an de existență — grupul se înscrie, iată, deja, printre virtuozii genului. Și nu oricum, ci cu gândul la podiumul laureaților. Vicepreședintele cu probleme culturale mi-a mărturisit că tind cel puțin spre un loc trei (evident cu modestie, noi fiind convinși că fetele ținesc mult mai sus). Și Ramona este cu atât mai îndreptățită să creadă în succes, ea fiind una dintre membrele de bază ale grupului.

Alături de ea Daniela Păvălan, Maria Lăin, Angela Krausz și încă opt fete, la Timișoara, dulcele cântări de acasă, cîntece tradiționale care, iată, culesse de buzele mamelor și bunicilor nu-și pierd vigoarea izvorită din vremuri de milenară cultură românească.

Pentru că, așa cum ne-a spus și profesorul Ioan Idobret, îndrumătorul formației, tocmai aceasta își propune grupul vocal al fetelor de la Mecanică agricolă: să iasă din obișnuitul repertoriului de gen și să introducă un „nou” tradițional. Buchetul de nestemate bănațene „Ca la noi”, pe care-l pregătește grupul, aparține repertoriului de voce bună, nupțial și ceremonialelor tradiționale.

Dacă mai adăugăm la aceste imagini și pe cea a formației de dansuri populare bărbătești, care și-a început pregătirile încă din vacanță, taraful și solistul instrumental Nicolae Urcă, obținem un concludent profil cultural al Facultății de mecanică agricolă, al bogatului potențial artistic cu care se prezintă între 15-17 noiembrie pe scena Festivalului Artei și Creației tSudnțești.

SORINA SOPA ■

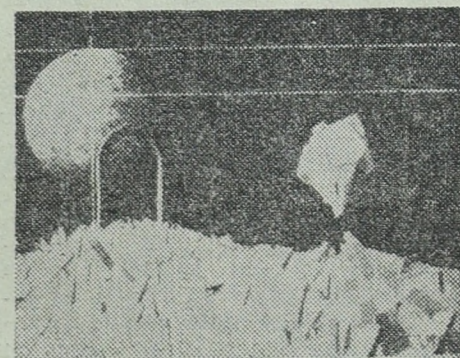
DRAGI CITITORI,

reporterii noștri vor consemna evoluția și rezultatele formațiilor timișorene, din toate centrele universitare în care se vor desfășura diversele secțiuni ale festivalului. Așadar, numerele următoare ale revistei noastre vor consemna pe larg tensiunea concursului.

Ne mai despart câteva săptămîni, puține, de momentul final al actualei etape a F.A.C.S. Așteptăm cu emoție ziua cînd vom concura. Emoții mai mari, mai mici, oricum, emoții. Ne lipsește mult siguranța Danei, zîmbetul ei din timpul dansului, mișcarea atât de degajată în scenă. Ce să-i faci, viața de familie nu

„TT”, unul dintre cele cinci grupuri satirice calificate la faza finală a F.A.C.S. ce se va desfășura la Cluj-Napoca, a intrat pe ultima linie dreaptă a pregătirilor. Și, cum de obicei această ultimă linie dreaptă e hotărîtoare, febra e mare.

„Cei 5” pentru Cluj-Napoca, sînt (în ordine strict alfabetică): Geanina Gabor, Florin Ieran, Rudolf Reisinger, Gheorghie Schimmerling, Sorin Trocan; iar dacă tu, cetitorule, vei avea răgazul să-i cauți într-o după-amiază, îi vei găsi la Sala A-223 a Facultății de Electrotehnică. Iar dacă vei avea curiozitatea și vei intra înăuntru, vei crede, dragă cetitorule, că te-am păcălit, că ce vezi acolo nu e un grup satiric, ci un mănunchi de studenți ce pregătesc un examen... Sînt gravi. Caută. Caută cu înfrigurare o poantă. De final!

TRIUMFUL IDEII

Dacă pînă acum Tudorel Ilie (TDOR) ne obișnuise cu lucrări de grafică, iată-l într-o expoziție personală deschisă la „Clubul Presei”, jucîndu-se cu culoarea mată și profundă pe care i-o oferă lucrul în tehnică tempera.

Consecvent ideilor sale, artistul prezintă noi viziuni ale lumii de mine. noi mostre de ceea ce ar putea deveni omnia și mediul în care s-a dezvoltat. Folosind tehnici cu nimic revoluționare, avînd o manieră de lucru destul de cuminte, ideile pe care le vehiculează se constituie într-o avangardă absolută, ceea ce ne propune acest tînăr membru al grupării A.V.S.F. '85 (arte vizuale

i-a mai permis. Din vechea formație am rămas 4: Alina, Camelia, Carina, Mihaela. Dar au mai venit 4 la fel de entuziasmate: Dana, Edith, Mihaela, Mioara și... nici nu știu între care să-l număr și pe Florin: cele vechi sau cele noi? Florin e de mult cu noi. Era „anexa”: Florine, banda! Florine, lumina! Florine, s-a văzut ezitarea? Florine, cum a fost? Acum dansează și el.

Zilele de repetiții au demarat greu, dar pe măsură ce dansul se contura, așteptam tot mai nerăbdătoare seara, orele de „antrenament”. Programarea după orarul clubului? Nu! Seară de dans, repetăm. Și, odată cu noi și alții: în sala de lîngă, se aude trioul de chitare. Asta în momentul cînd oprim magnetofonul și de la ritmul „allegro” se ajunge la „andante”. Acordurile chitărilor lui Bogdan, Ionuț și Ovidiu ne liniștesc „pulsul”.

În cele cinci minute de pauză ne vîrim capul și în sala de vis-à-vis unde T.T.-ul se pregătește de examen: finala de la Cluj-Napoca.

Odihnite, recreate, revenim la club. Ar trebui să fie deja totul gata, să nu mai lucrăm decît la sincronizare, finisare. Dar nu e așa. Mai avem destule mișcări unde vrem să schimbăm și uneori ideile vin greu. Însă nu ne lăsăm. Încă o dată, și iar, și din nou de la început pînă găsim figura potrivită. Venim toate cu idei, ne dăm părerea, căutăm și... concepem singure: aici doar o pereche, acolo cîteva opinii, aici cordoanele de LED-uri (doar sîntem Electro, nu?).

Avem încredere în noi, în forțele noastre, în talentul nostru, în ambiția de a reuși ceva. Așteptăm cu căldură vremurile friguroase din decembrie, de la Iași.

CARINA CARASINIU ■

T.T.-UL ÎN OGLINDĂ

La un moment dat, unul explodează: „Ce să ne mai agităm atîta. Locul V îl ocupăm sigur”, dar e imediat contrazis de ceilalți: „Da, dar mai bun e locul III. Că cu locul III poate fi și o tabără la iarnă, pe cînd cu locul V...”

Acesta este, de fapt, obiectivul grupului: LOCUL III, pentru a egala performanța de la F.A.C.S.-ul trecut, obținută în altă componență și cu un alt text. Din vechiul grup a mai rămas doar Florin, fostul „Minz”, azi cal în toată regula și conducătorul grupului.

Necazul celor de la „TT” e că nu-și cunosc adversarii. Dar nu-i nimic, nici adversarii nu-i cunosc pe ei. În orice caz se speră într-o întrecere corectă în care să cîștige cel mai bun.

Ce va fi? Vom vedea după Cluj-Napoca.

DILAS ■

science fiction '85) fiind de-a dreptul șocant.

Ciclul „Păduri”, partea centrală a expoziției surprinde natura viitorului în momentul în care chiar și ea va încerca să imite omul. Pomii, sub formă de conducte apar bizari, dar posibili. Și pentru ca speranța să pună van stăpînire pe privitor, lucrări ca Desprinderea de banchiză, Foliere intimă, Orașe rectangulare, Puntea ne aruncă într-o lume viitoare posibilă, în care omul și-a învins spaima de sine, pornind spre univers, descătușat și dornic de cunoaștere. În replica la ciclul „Păduri”, apare lucrarea Relief în mișcare. Aici tot pesimismul agresiv al ciclului se transformă într-o contemplare asupra lumii și a universului.

Ca o caracteristică generală a lucrărilor apare atmosfera glacială pe care o degajă. Privitorul nu e „furat”, nu e înglobat cu ușurință în decor, el trebuie să lupte cu propriile-i limite și abisuri pentru a pătrunde în atmosfera tablourilor.

O lume aparte, o lume a zilei de mine ni se perindă prin fața ochilor devenind pentru cîteva clipe, reală, vrînd, așa cum sublinia și autorul „Să pregătească impactul cu lumea nouă pe care ne-o pregătește ziua de mine, să îndulcească șocul viitorului”.

BOGDAN POPESCU ■

SPECTRUL CINEMATOGRAFULUI

(I)

Serialul pe care îl publicăm începînd din acest număr prezintă o posibilă ipoteză relativă la stadiul de receptare optimă pe plan psiho-social a producției cinematografice.

Urmînd calea aproximațiilor, cu speranța depășirii acestui stadiu, să încercăm situarea subiectului nostru în spațiul cunoașterii.

Iată, sfera cunoașterii umane, în baza modurilor sale fundamentale, conștient și subconștient, e împărțită între Filozofie și Artă, ce devin astfel zone închise supuse, la rîndul lor, unor fracționări. Așa cum există o concepție conform căreia filozofia cumulează conținutul tuturor științelor, există și o viziune plastică după care arta e asemuită cu o portocală ale cărei felii sînt poezia, muzica, pictura, sculptura, arhitectura și, de curînd, fotografia.

Cunoașterea, însă, indiferent de modul în care se realizează, e unitară și pentru a o avea astfel, omul încearcă să îmbine domeniile experienței sale primare.

În acest sens, în artă, rolul de pivot revine filmului.

După cum se știe, cinematograful modern a luat ființă din necesitatea spiritului uman de a se exprima dinamic și plinar, făcînd apel la cit mai multe dintre capacitățile de percepție. Din clipa ce a materializat această trebuință, artele precedente, pe care le putem considera deja clasice, au devenit insuficiente, fiecare posedînd un statut propriu și implicit o existență izolată. Faptul că o artă totalitară, sau cu tendințe spre aceasta, a apărut atât de tirziu se datorează spiritului conservator al respectivelor epoci, dar și inclinării spre o absolutizare greșit înțeleasă de către artiști și cunoșcători. Evident, personalități de geniu au încercat să interfereze artele clasice, cu mult înainte de apariția filmului, însă reușita lor ori a fost parțială, ori s-a constituit în experiențe singulare.

Măreața și umila geneză a cinematografului a avut loc prin fuziunea cîtorva domenii de creație artistică și tehnică ce i-au transmis însușirile lor, atât bune, și mai puțin bune. Este de notat faptul că pînă și artele clasice au avut, și au încă, o considerabilă trăsătură comercială, chiar dacă s-a încercat evitarea acesteia. Cinematograful a preluat-o, a amplificat-o cu mult chiar, fiind cu mult mai legat de tehnică și prin aceasta de factorul comercial. Artele clasice au, pe de altă parte, un ridicat conținut etico-social, încercînd să prefigureze pe toate căile Adevărul, Absolutul, efort prin care au cucerit o oarecare independență în sfera creației. Cinematograful nu se lasă mai prejos, el are o existență proprie și e departe de a fi elementul minor al unui angrenaj menit să asigure substanță profitului, așa cum se prezintă el azi.

Filmul, prin dinamismul său, prin exprimarea totalitară și prin modalitățile tehnice de prezentare devine un extrem de puternic factor de angrenare a maselor. Această caracteristică îl poate arunca în extrema profitului financiar, fapt binecunoscut și exploatat de industria cinematografului, intrucît pușini sînt cei care vizează în exclusivitate valoarea reală a acestei arte.

Sperăm că îndurările acestea ar putea deveni un stimul pentru reevaluarea valențelor peliculei de celuloid și pentru reconsiderarea, eventual, a modului de receptare a fenomenului cinematografic, avînd în vedere enorma sa influență asupra publicului și consecințele ce pot decurge de aici: progres, stagnare sau chiar regres social.

(VA URMA)

ANDREI CSEH ■

SPORT ȘI MUZICĂ

ALEARGĂ, ALEARGĂ...

Ii vezi în fiecare seară, prin Complex sau pe aleile din jur. Cîte doi, cîte trei, în treninguri, aleargă ascunși de întunericul serii ce se lasă, acoperind case, oameni, parcuri. Nu li interesează lumea din jur, încercînd pe cît posibil să treacă și ei neobservați. Aleargă înainte, sfidînd cu nepăsare pe unii trecători ce caută să ridă de ei. Multă lume se întrebă: „Oare ce-o

fi cu ăștia, n-au altceva mai bun de făcut, decît să fugă așa, aiurea?” Da, într-adevăr, se pot face multe în timpul acesta. Dar ei și-au ales calea: alergarea sau, cu un termen mai înțeles, jogging-ul. De ce o fac? În primul rînd, pentru sănătatea lor. Nu mai este de mult un secret faptul că alergarea fortifică organismul, oxigenează creierul, întărește inima. Iar pentru ei, ca studenți în completarea obositoarelor ore de studiu, este un mijloc perfect de relaxare fizică și psihică. Dar, oare, numai acesta să fie motivul? Alergînd, în primul rînd încerci să te învingi pe tine însuși. Este o „luptă” din care ieși de fiecare dată învingător. Dacă ești timid, alergînd primești îndrăzneală. Dacă ai vreo problemă personală alergînd reușești să uii de ea, avînd în față doar drumul pe care ți-ai propus să-l parcurgi. Nu ai martor: decît, eventual, pe colegul sau colega cu care te-ai întovărășit. Împreună, alergați către sănătate. Este o competiție tăcută, fără învingător și fără învins. Atunci ai ocazia ca, în sinea ta, să te simți egalul marilor atleți pe care li vezi la televizor. Performanța de a alerga o jumătate de oră nu ți se pare cu nimic mai prejos decît cel mai fenomenal record mondial al atletismului. Recordul tău nu se măsoară în minute, secunde sau zecimi, ci doar în faptul că singur, fără nici un indemn, ai reușit să-ți demonstrezi că ești în stare să te smulgi din starea de fals confort la care te

îmbia căminul și ai reușit să alergi. Voința a triumfat. Da, într-adevăr, la început a fost greu, pînă ai reușit să alergi cît de cît continuu, pînă să treci peste zimbetele abia ascunse ale trecătorilor, peste ironiile colegilor de cameră. Dar pînă la urmă ai reușit. Te simți mai puternic, mai sigur pe tine. Ți-ai dat seama că perseverența îți va aduce întotdeauna ceea ce ți-ai dorit. În liniștea nopții ești singur cu respirația ta ritmată. Poți să îți imaginezi orice scenariu de concurs, să fii singurul învingător. Iar cînd ai terminat, cînd ai făcut ultimul pas, pînă în poarta căminului sau a locuinței tale, te poți considera intrat în marea familie a legendarului alergător de la Marathon. Nu-ți pasă de zimbetele celor din jur, căci tu ești deținătorul adevărului. Alergarea, această poartă spre sănătate la care ai bătut, ți s-a deschis. Iar dacă, cititorule, parcursînd aceste rînduri te-ai hotărît să începi să alergi, nu mai aștepta: ieși deseară în trening și alătură-te colegilor care o fac mai de mult. Căci îi vezi vedea cu siguranță alergînd, prin Complex sau pe aleile dimprejur. Cîte doi, cîte trei, în treninguri, trec ascunși de întunericul serii ce se lasă, acoperind case, oameni, pomi.

SORIN TROCAN ■

FORMAȚII ROCK

SUPERTRAMP

SUPERTRAMP ia ființă la începutul anului 1969 cînd trei muzicieni englezi, Rick Davies (pian, orgă), Roger Hodgson (chitară, pian) și Dougie Thomson (bas chitară) hotărăsc să pună bazele unui grup de Rhythm & Blues în mijlocul căruia ideile lor muzicale puteau să prindă viață.

Numele grupului le-a fost inspirat de personajul scriitorului englez William Henry Davies, autor al romanului *Autobiography of a Supertramp* care s-a bucurat de o mare popularitate în Statele Unite ale Americii.

Primul album poartă chiar numele grupului și apare în 1970. Critica muzicală primește bine acest prim L.P., însă pentru marele public el trece neobservat, *Supertramp* fiind obligată să cînte în cluburi modeste pentru a putea supraviețui financiar. În anul următor ei înregistrează cel de-al doilea album, *Indelibly stamped*, primit și acesta cu apatie de publicul preocupat parcă de nume mai sonore ale muzicii rock din acea perioadă. Grupul se autodizolvă în 1972, Rick și Roger se retrag de pe scena muzicală și timp de un an nu se mai știe nimic despre ei; prietenii apropiați știau însă că aceștia lucrează la proiectul unei opere rock.

Supertramp se reunește în 1974, cooptînd alți doi membri: John Helliwell (saxofon) și Bob Siebenberg (tobe). Aceștia aduc un plus de vigoare grupului care înregistrează *Crime or the Century*, album prezentat publicului la sfîrșitul anului. Formula se dovedește reușită, acest L.P. urcînd rapid în topuri. În *Chart*-ul englez (clasamentul revistei *Melody Maker*) urcă pe locul întii în anul 1975. Acest prim album de mare succes imbină în mod fericit compozițiile lui Roger, de o tentă mai lirică, cu înclinație spre blues, cu cele ale lui Rick, ceva mai agresive. *School, Bloody well right, Dreamer*, sînt cîteva din piesele de succes ale acestui L.P. urmat în același an de *Crisis? What Crisis?*, realizat în aceeași manieră, definind cu claritate drumul stilistic pe care avea să-l urmeze de acum grupul.

Activitatea de studio este impletită excelent cu cea de scenă, *Supertramp* devine un grup cu personalitate, cu un „sound” specific, realizînd concerte de o înaltă ținută artistică. Căci grupul „sună” la fel de bine și pe scenă, fapt ce probează calitățile indiscutabile ale celor cinci muzicieni. Ei continuă și în 1977 apare *Even in the quietest Moments* realizat în ceea ce însemna de acum „maniera *Supertramp*”: un reușit ansamblu sonor realizat deopotrivă prin timbrurile vocale inconfundabile cît și prin armoniile pline de farmec ale

pianului lui Roger, dublate de acordurile claviaturilor lui Rick și intervențiile de un „feeling” deosebit ale saxofonistului John.

Etapa următoare a istoriei grupului coincide călătoriei peste ocean și începerii pregătirilor pentru noul album care poartă un nume sugestiv: *Breakfast in America*. Acest L.P. de referință al carierei lor artistice este prezentat publicului în 1979; piesa care îi dă numele fusese compusă însă de Roger în 1973, cînd ei puteau doar să viseze la succesul de peste ocean. *Breakfast...* conține în exclusivitate hituri: *Logical song*, *Take*

piese excelente: *Crezy, It's raining again, My kind of Lady, C'est la bon, Don't leave me now*, ce ilustrează maturitatea artistică la care ajunsese *Supertramp*.

Cu toate acestea, inevitabilul se produce și Roger își anunță hotărîrea de a părăsi grupul odată cu încheierea turneului de prezentare a acestui album.

Ultimul show *Supertramp* în formula consacrată are loc pe aceeași scenă pe care grupul apăsese pentru prima dată în urmă cu 10 ani. A fost unul din cele mai reușite spectacole din întreaga lor carieră. Roger este cel mai trist: „Aceasta este ultima seară pe care o mai petrec la *Supertramp*...”. John, despre plecarea acestuia: „Rich va compune și piese-

long way home și se menține printre cele mai ascultate discuri în Europa și America.

Turnee ce urmează acestui răsunător succes se înscrie printre cele mai importante evenimente ale concertelor rock din 1979-1980. În această perioadă ei aveau nevoie de un echipament foarte complex din care făceau parte, printre altele, 66 de amplificatoare care, însumate, aveau 34.000 W, 112 boxe de sunet, 45 de microfoane de concert, în total o instalație de peste 30 de tone, la întreținerea căreia participau 40 de tehnicieni.

Supertramp realizau astfel o atmosferă totală creînd publicului imaginea unui grup omogen. Însă, în interiorul grupului apar disensiuni între Roger și Rick, cei doi împărțînd păreri contradictorii cu privire la evoluția artistică ulterioară. Apare între timp dublu album live *Paris*, o sinteză a celor mai bune piese; urmează o perioadă de tăcere pînă în decembrie 1982, cînd apare L.P.-ul *Famous last words...* Discul cuprinde cîteva

le vor suna altfel decît publicul este obișnuit. „Sound”-ul va fi mai puternic, vor fi mai multe influențe Rhythm & Blues în viitor o să renunțăm să mai cîntăm piesele lui Roger fiindcă fără el nu ar suna la fel de bine...”

După despărțire, Roger înregistrează un album solo: *In the Eye of the Storm* (1984) care, deși cuprinde piese foarte bune, nu se bucură de succes.

De cealaltă parte, *Supertramp* înregistrează *Brother were you bound*, album lipsit însă de imaginile sonore de tentă lirică pe care le aduceau compozițiile lui Roger Hodgson.

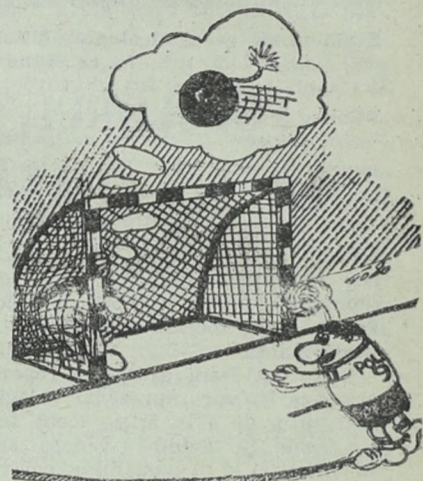
Supertramp rămîne însă în inimile fanilor săi prin tot ce a realizat în cei 15 ani de activitate. Muzica lor, de o individualitate stilistică bine conturată, realizată cu un deosebit gust și rafinament artistic în aranjamente orchestrale de mare sensibilitate, confirmă grupul în galeria marilor nume ale rockului.

ADRIAN MITROI & CO. ■

După prima manșă a optimilor Cupei I.H.F.

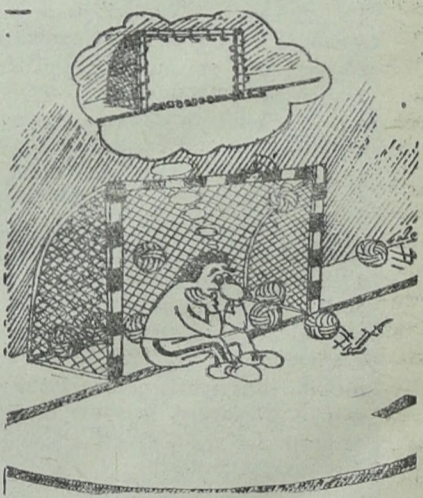
Desigur, la ora tipării acestor rînduri, datele tehnice ale întîlnirii cu *Tatran Preșov* nu mai constituie o noutate. Scorul (19-19) reflectă în bună parte raportul de forțe existent în teren. Ne așteptăm ca formația noastră tră, la prima ei evoluție într-o competiție oficială internațională, să confirme valoarea superioară a handbalului românesc, să fructifice terenul propriu, în fine să nu dezamăgească încrederea miilor de suporteri timișoreni. Dar n-a fost așa! Începutul crispăt cît și căderea din final au permis cehilor să țină scorul strîns, aceștia luînd astfel o serioasă opțiune pentru turul următor.

Inexplicabil cum jucători cu expe-

riență internațională, precum *Dan Petru*, *Alexandru Fölker*, în final și *Alexandru Buligan* au dat friu liber nervilor, evoluția lor fiind ștearsă, lipsită de aplomb. S-a jucat static, contraatacul pîrînd a fi o rară avarie în repertoriul tactic al studenților. Despre lipsa de concentrare vorbesc și cele trei lovituri de la șapte metri ratate de timișoreni. Ultima, cea din minutul 60 (!) a lui *Dan Petru* putea tranșa victoria în favoarea noastră. Păcat! *Tatran Preșov*, locul IV în campionat, este, recunoaștem, o echipă de mîna întii în handbalul cehoslovac (de două ori cîștigătoare a campionatului național, de patru ori a Cupei, evoluții în Cupa Campionilor Europeni în 1969 și 1971) însă jocul ei de la Timișoara nu a impresionat în mod deosebit. Arsenalul tehnic este redus, dar pregătirea fizică a jucătorilor și-a spus cuvîntul. Beneficiînd și de un portar aflat în zi mare (l-am numi aici pe Jan Ostrihon) *Tatran* a reușit surpriza (da, chiar așa spuneau și gazetarii cehi prezenți în Sala Olimpia) egalului în deplasare.

În ce ne privește nu ne rămîne decît să sperăm că la 10 noiembrie (data returului de la *Preșov*) handbaliștii noștri vor reuși să se mobilizeze exemplar să elaboreze o strategie de joc

care să contracareze jocul în forță, pe alocuri chiar dur, al gazdelor, acestea fiind două aspecte care ar putea duce la obținerea calificării pentru „sferturi” Și încă ceva, va trebui ca în manșa a doua studenții să aplice cu hotărîre arma contraatacului, accelerînd lansările pe extreme și nu pe centru, așa cum, fără rezultate, la Timișoara a făcut-o *Miodrag Iancovici*.

Nu încheiem înainte de a consemna fair-play-ul publicului din Sala Olimpia, care în final, a aplaudat la scena deschisă formația oaspete cît și excelenta organizare asigurată de C.J.E.F.S. și Administrația Bazelor Sportive.

ILIE LAUDAT ■

Preferate de public și, din această cauză, des prezentate sînt operele lui K. M. Weber, Rossini și François Boieldieu. Critica este pe deplin satisfăcută de activitatea artistică a epocii.

Odată cu reclădirea teatrului (cel vechi devenise, în mai puțin de patru decenii neîncăpător), pe rampa timișoreană încep să dea concerte cei mai mari artiști ai Eu-opei. Repertoriul continuă să se îmbogățească cu piese ca **Montech și Capuletti** de Bellini (după **Romeo și Julieta** de Shakespeare), **Vestala** de Spontini (piesă prezentată și azi de cele mai serioase scene din lume) și **Morărița frumoasă** de Paisiello, autorul este și astăzi socotit unul dintre cei mai iubiți și fecunzi compozitori.

Zorii romantismului au influențat certe asupra repertoriului. **Ernani** de Verdi, **Templierul și ovrerica** de Marschner, **Wilhelm Tell** de Rossini se remarcă prin subiectele specifice anilor premergători marii revoluții de 1848.

În 1845 s-a constituit prima Societate Muzicală din Timișoara, iar doi ani mai târziu avem date despre existența primei școli de muzică pen-

tru copiii talentați. Zece ani mai târziu școala avea 157 de contribuabili, educa 77 de elevi la canto și 20 la vioară.

Anul 1846 are o importanță deosebită pentru Timișoara. Teatrul a avut onoarea de a-l număra printre oaspeții de prim rang pe marele Liszt. Acesta a fost primit pe măsura celebrității de care se bucura. Liszt a oferit publicului două concerte, în două zile consecutive. În prima zi concertul tip recital a cuprins o fantezie pe motive din **Norma** de Bellini, **Andante** din opera **Lucia din Lammermoor**, **Andante** și **Variațiuni de Beethoven**, **Ave Maria** și **Regele ielelor** de Schubert și, în încheiere, **Marsul revoluționar al lui Rákóczi**. Al doilea concert „maraton” (cum i-am spune astăzi) a cuprins: o reducere la pian a uverturii **Wilhelm Tell**, **Păstrăvul** de Schubert, o temă din **Puritanii** de Bellini, o mazură și o poloneză de Fr. Chopin, iar în final, din nou, **Marsul lui Rákóczi**. Succesul raportat face ca la mai puțin de două săptămâni Liszt să fie rechemat la Timișoara pentru un nou recital. Între timp a concertat la Arad și Lugoj.

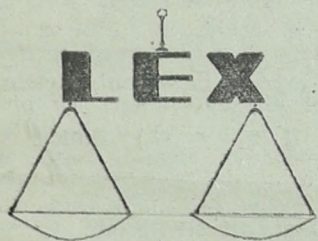
ADRIAN IOANĂȘ

MAGAZIN

DESPRE UN ANUME GEN DE EDUCAȚIE

Între poezie și realitate calci pe metafore. Atunci cînd metaforele au însă corespondențe grotești... Nu reveria a îndemnat pașii colegilor noștri. Nicidecum nevoia de solitudine. Frunzele căzătoare, de data asta ștamplate și parafate, nu și-au păstrat discreția — lipsea condiția esențială: adevărul. Adevărul, spune proverbul, e ca untdelemnul. Fluid, iese la suprafață. Momentul e încărcat de semnificații.

Să le spunem N.S. și P.C.L. Inițialele, firește, ascund nume. Amestecate cu altele, C.C. sau D.D., sau Z.E. sau ... în fine altele, ar alcătui un ciudat tablou criptografic a cărei ecuație de bază ar avea o singură necunoscută: falsul. Ecuația complicată și surprinzătoare, a fost rezolvată. Procurorul Ion Cristescu nu e matematician, nici criptograf. Deși a trebuit să numesc — de pildă în cazul

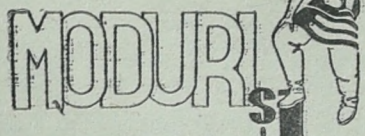

lui N.S., pentru perioada 27.10.1984 pînă la 29.06.1985, un număr de 19 scutiri, totalizînd un număr de 72 de zile absente! — sau a trebuit să se familiarizeze cu indicativul „student la ...”, nu a făcut-o cu plăcere.

Un număr de 15 colegi de-ai noștri erau pasibili de a-și încheia această calitate în mod brutal pentru „fals și uz de fals”. Societatea noastră e construită și pe principiul umanitar al permanentei acordări de o șansă în plus celui sau celei care a greșit. Acest tip de umanism a stat la baza deciziei factorilor responsabili fie ei conducerea și organizația de partid a Institutului Politehnic „Traian Vuia”, fie organele de procuratură, de a li se permite celor amintiți sau nu în aceste rînduri, să realizeze totalitatea implicațiilor faptelor lor, tocmai continuînd ceea ce puteau pierde studenția, libertatea, demnitatea de oameni în rîndul oamenilor.

Momentul acesta a fost depășit. Acest anacronism a rămas în memoria unor pagini de dosar. O barieră năpraznică pusă în calea unor tineri de ei înșiși a fost îndepărtată de oameni pentru care credința în adevăr, dreptate și bine, în viitor, reprezintă un statut major. Înțelepciunea și îngăduința și-au spus cuvîntul în fața nechibzuinței și necinstei. S-a consumat un act de educație. Dacă vrei, un act uman. S-a investit enorm din această rezervă — atenție, epuizabilă! — numită încredere. Dorim ca această investiție să dea roade și, cine știe, chiar satisfacții...

LUCIAN RISTEA

În dorința de a fi îmbrăcați tot mai frumoși, mai eleganți și mai moderni punem și acum fireasca și eterna întrebare: Cum va fi moda în acest sezon?

Cu toate că a venit toamna, culorile care predomină în acest anotimp sînt: alb, roșu, negru, galben, dar nicidecum combinații ale acestor culori. Rochiile, mai ales cele de ocazie se vor confecționa din stofă și vor avea aplicate bențițe mai late dintr-un material lucios sau chiar saten. La aceste rochii se vor purta ca accesorii mărgelile și broșele care se vor aplica pe guler sau pe rever. Fără a reprezenta însă o noutate pentru acest sezon, rochiile și bluzele cu mâneci chimono sînt readuse din nou în actualitate. Încă un amănunt al acestei toamne este revenirea în modă a pălăriilor cu borurii mari sau mici de diverse forme. De cîțiva ani, rochiile tricotate s-au impus tot mai mult, fiind socotite nu numai practice ci și foarte moderne și ușor de realizat dînd în plus o notă distinctă de eleganță. În această toamnă se poartă rochiile tricotate, din lînă viu colorată, în combinații frumoase cu fir de efect metalic, tot cu aplicații sau paspol din saten.

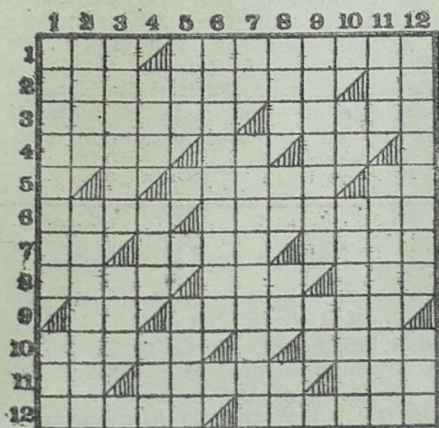
În ceea ce privește încălțămîntea, sînt moderni atît pantofii cu tocuri înalte și subțiri, cît și cei cu tocuri mici și plate. Atenție! În acest sezon, un rol important în îmbrăcămîntea dumneavoastră îl au culorile fine și asortate.

LILIANA BRAD

FANTEZIE ÎN ALB

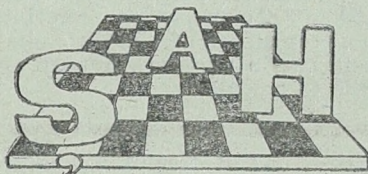
ORIZONTAL: 1) Cerne fulgii albi — Albul simbol al păcii (pl.) 2) Albi (fig.) — Începe și se termină în decurul alb al iernii 3) Troienele albe ale iernii — Precipitație albă 4) Material de construcție avînd aspectul marmurii albe — Marian Popescu — Dînsii 5) Armă albă — Tub gol! 6) Arbore cu flori albe, plăcut mirositoare — Plantă textilă cu flori albastre sau albe (dim. pl.) 7) Careul — Alba-Iulia — Sentiment roșu pînă în albul ochilor 8) Rumegetor din ținuturile albe — Cadou — În caiet! 9) Olga Enescu — Florile albe ale miresei 10) Anotimpul alb — Lumina albă a nopții 11) Albu Remus — Mișior alb de alun — Individ 12) Picla albă a dimineții — Hirtie uneori albă pe pereții camerei (pl.)

VERTICAL: 1) Precipitație albă — Mamifer tibetan 2) Albul iernii — Albul, în fond 3) Se încarcă primăvara cu albe flori de cais (sing.) — Atmosferă 4) Document al unor bani albi pentru zile negre — Sunet — Fecior bănățean 5) Fîntînă — Rade spuma albă de pe obraji 6) Alba de la Saraievo (1984) 7) Radu Albu — Vată și bandaje albe 8) Uzina de Tractoare Brașov (abr.) Decolorați la capete! — La albitorie! — Albită la urmă! 9) Se îmbracă în alb în ziua ei cea mai frumoasă — La albilită! 10) Albu la capăt — Floricele albe ale primăverii timpurii 11) Ia în seamă! — Acoperit cu albele noiene ale iernii 12) Albire — Crișul Alb de exemplu (pl.)

OVIDIU ȘPERLEA

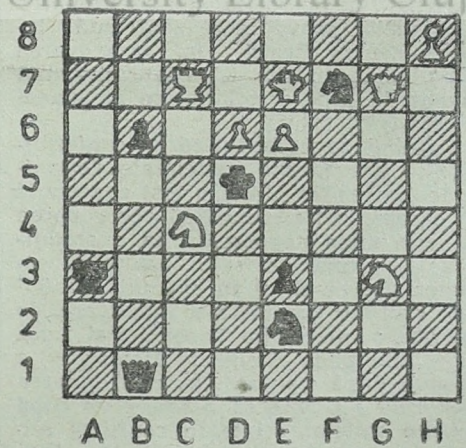
c. r. „Gaudeamus”
Casa de cultură a studenților
din Brașov

Circumscriș ideii de zugzwang, renumitul compozitor șahist, Samuel Loyd, publica în „Philadelphia Evening Bulletin” (1858) următoarea poziție, pe care albul o câștigă în două mutări.

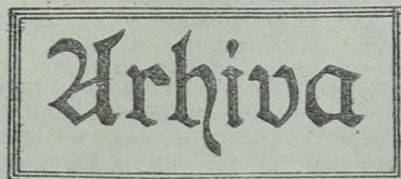
Așadar, stimați iubitori ai sportului minții, aveți ocazia de a savura găsirea soluției acestei valoroase lucrări de compoziție șahistă.

University Library Cluj

Poziție de control: alb (8) — Re7; Dg7; Tc7; Cc4 și g3; Nh8; d6 și e6. Negru (7) — Rd5; Db1; Ta3; Ce2; și f7; b6 și e3.

GABRIEL BAIULESCU

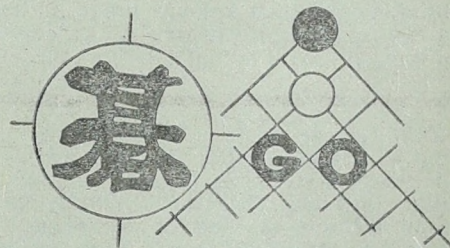

„Astă vară Zi călduroasă de august. Cele peste 30 grade Celsius împingeau la un pahar cu bere. La o masă am văzut două profesoare din Arad și un țăran. Era tatăl lor. La alte mese, cîțiva se uitau disprețuitor la cele două domnișoare profesoare; se pare că ei au înțeles că societatea românească de după război îți cere să negi brazda și opinea.

Seuipați-i!»

(„Fruncea”, 12 ianuarie 1935)

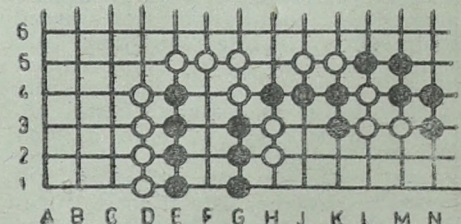
ANTICAR

Abordînd o tematică atît de complexă ca și cea a jocului de GO nu ne propunem să realizăm o inițiere, lucru deja făcut mulțumită revistei „Știință și tehnică”, precum și volumului Inițiere în GO datorat lui Gheorghe Păun.

Scopul nostru este acela de a propune și a primi, eventual, spre publicare, probleme menite să deschidă apetitul nostru pentru acest joc multi-milenar.

Pentru început, iată o astfel de problemă ce nu prezintă dificultăți prea mari. Albul joacă și capturează piesele negre de pe marginea tablei.

SOLUȚIE: Albul joacă în ikken-tobi

la K2, tăind negrului posibilitatea de a ajunge spre marginea tablei și a-și consolida poziția. Negrul poate tăia kken-tobi-ul alb J2, dar aceasta nu ajută întrucît alb la H5 pune cele patru piese negre în atari, cu perspectivă de captură imposibil de parat. Abandonînd aceste piese negru joacă la F4 cu speranța de a-și forma doi ochi. Și aici însă albul poate juca la F2 în punctul vital al negrului, captura fiind conturată clar. Greșala negrului este evidentă prin aglomerarea neeficientă de pe liniile E și G, unde influențele pieselor negre se suprapun.

ANDREI CSEH

În atenția celor interesați: Dumini-că, 27 octombrie, orele 20, a avut loc reuniunea inaugurală a cercului de GO al Casei de cultură a studenților. Această primă ședință s-a bucurat de participarea onorifică a reputatului dr. Walter Schmidt, ce a susținut o partidă demonstrativă, cu handicap, împotriva unui dintre proaspeții membri ai cercului.

Întîlnirile următoare: o dată la două săptămîni, miercuri, la orele 20, în sala 101 a C.C.S.

O.N.U. — LA 40 DE ANI

Am pornit de la istorie. Mai precis, la San Francisco. 51 de state ale lumii, aveau să semneze la 26 iunie 1945, Carta Națiunilor Unite. Se născuse astfel, prin voință și rațiunea națiunilor lumii, încă tulburate de ruinele fumeginde ale ultimei conflagrații mondiale, organizația ce avea să deschidă o eră nouă în relațiile internaționale și în cooperarea pe scară planetară. Documentul de o covârșitoare însemnătate, începea astfel:

„Noi, popoarele Națiunilor Unite, hotărâte să izbăvim generațiile viitoare de flagelul războiului care de două ori în cursul unei vieți de om, a provocat omenirii suferințe de nespuse...”

Actul semnat acum patru decenii avea să intre în vigoare la 24 octombrie 1945. De atunci, timpul a măsurat, clipă de clipă, fundamentala opțiune pentru pace a popoarelor lumii. Dar glasul rațiunii dăinuie de mult mai

ții. Ilicoși actori ai zeului Marte mai activează încă pe scene pustiite. „Spectacolul” e mai mult decît dezolant, e neavenit.

Pace și înțelegere! Eradicarea amenințării cu holocaustul nuclear! Iată care sînt, o știe orice copil, orice tînar și adult, imperatiile majore ale epocii contemporane. Inițiativele României socialiste în acest sens au un ecou internațional de o deosebită însemnătate. Poporul român se pronunță cu fermitate:

„Nu există problemă mai importantă în momentul de față decît dezarmarea și pacea! Nu poate exista nici o justificare pentru continuarea cursei înarmărilor sau a altor acțiuni care să împiedice realizarea unui acord în cadrul negocierilor de la Geneva asupra armelor nucleare și cosmice!

Așa cum reiese cu claritate din importantul document prezentat la 21 oc-

Problematica complexă și importantă a tinerei generații, aspirațiile și cerințele de azi și de mine ale tinerilor de pretutindeni au făcut obiectul unei ample și aprofundate analize în Comitetul pentru probleme sociale, culturale și umanitare al actualei Adunări Generale a O.N.U. Dezbaterile asupra punctului intitulat „Anul Internațional al Tineretului: Participare, Dezvoltare, Pace”, care a suscitat un viu și larg interes la actuala sesiune și care are la origine, după cum se știe, o valoroasă inițiativă a României, s-au încheiat — într-o primă etapă — prin adoptarea unui cuprinzător proiect de rezoluție inițiat de țara noastră.

Liniiile directe pentru programe de viitor în domeniul tineretului și urmărirea punerii lor în aplicare, elaborate de Comitetul Consultativ al O.N.U. pentru A.I.T., precum și proiectul de rezoluție cuprinzător adoptat de Comitetul de resort al Adunării Generale se constituie în documente de referință, fundamentale, cu valoare programatică pentru apropiata Conferință Mondială a Națiunilor Unite pentru A.I.T., care se va desfășura în plenara Adunării Generale în cadrul actualei sesiuni, cu începere de la 13 noiembrie.

multă vreme, poate din imemorabil. Unul dintre principiile de bază ce jalonează politica internațională era formulat încă de Terentius: „Omul înțelept trebuie să încerce să rezolve toate prin bunăînțelegere și nu prin arme”.

Ce se dorește a fi pe atunci tînăra O.N.U.? Un for cu vocație de universalitate, menit să mențină pacea și securitatea mondială, să dezvolte relațiile prietenești între națiuni, să realizeze cooperarea internațională în rezolvarea problemelor cu caracter economic, social, cultural, sau umanitar, să fie un centru în care să se armonizeze eforturile națiunilor pentru atingerea acestor scopuri comune.

Desigur că odată cu trecerea anilor și, cu precădere, în momentele aniversare există tentația bilanțurilor. Ceea ce reiese pregnant în evidență, din păcate după patru decenii este însă tocmai necesitatea reafirmării de către națiunile lumii a atașamentului ideatic și faptic la principiile Cartei O.N.U., azi, cînd drepturi firești ale unor popoare la independență și libertate sînt încălcate, cînd principiile documentului amintit mai sînt uneori, răstălmăcite, ignorate sau puse sub semnul îndoielii, azi cînd necesitatea edificării păcii a primit dimensiunile planetei însăși în toamna acestui an, cu prilejul ședinței jubiliare a celei de-a 40-a Sesiuni a Adunării Generale a O.N.U. sînt prezente numeroși șefi de state și guverne. Este și acesta un element al unei „reale încurajări”, după cum aprecia secretarul general al O.N.U., Javier Pérez de Cuéllar.

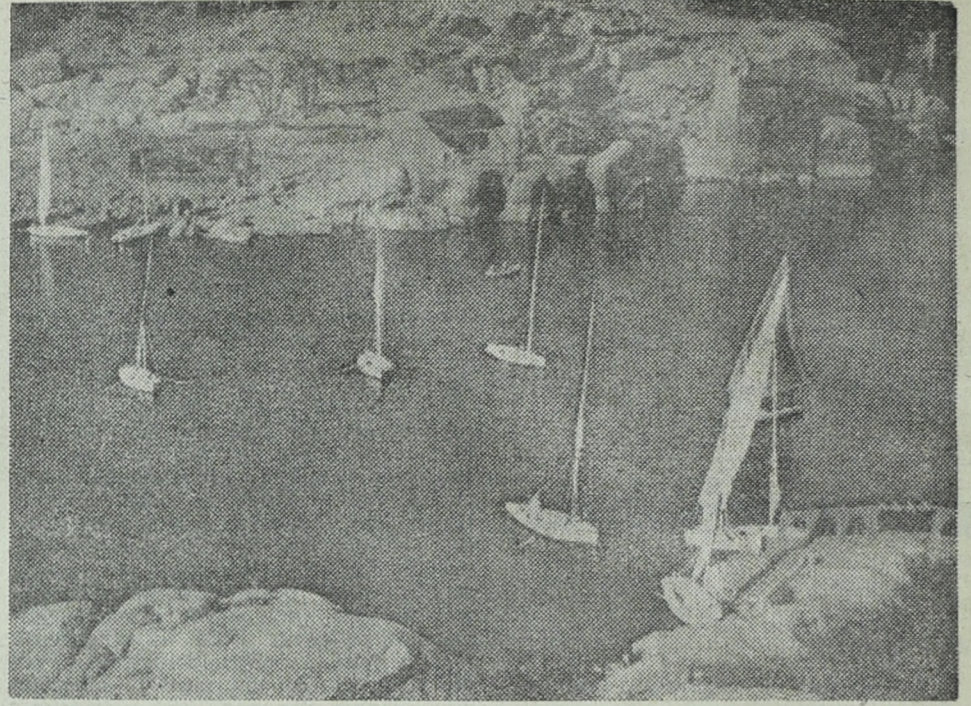
Avem nevoie de încurajări? Răspunsul nu este opțional. Popoarele lumii semnează la unison un planetar manifest pentru pace, o răspicată cerere adresată tuturor celor ce amenință, din umbra arsenalelor, viitorul omenirii, al existenței vieții pe Pămînt.

În cei 40 de ani cîți au trecut de la semnarea Cartei Națiunilor Unite, mai mult de 16 milioane de vieți au fost curmate pe diferitele cîmpuri de luptă Războiului a cerut și a mai primit tributul său de sînge. Au mai avut loc și mai au loc aceste mistificări ale rațiunii umane care tîin de (il)logica forței numite lupte, teatre de opera-

tombrie în cadrul sesiunii jubiliare a Adunării Generale a U.N.U. „Poziția Republicii Socialiste România, a președintelui Nicolae Ceaușescu cu privire la a 40-a aniversare a O.N.U.” care pledează „pentru întărirea rolului Organizației Națiunilor Unite în apărarea păcii și securității, în soluționarea problemelor vieții internaționale”, România, președintele Nicolae Ceaușescu acordă o mare însemnătate acestei aniversări, considerînd că „ea trebuie să constituie un prilej pentru intensificarea eforturilor tuturor statelor membre, astfel încît Organizația Națiunilor Unite să aibă un rol cât mai activ la dezbaterile democratice și soluționarea problemelor grave care confruntă lumea contemporană la promovarea cursului destinderii, la instaurarea unui climat de pace și colaborare pe planeta noastră”.

Pornind de la faptul că, în conformitate cu prevederile Cartei sale, Organizația Națiunilor Unite a fost concepută ca o organizație menită să apere pacea și securitatea popoarelor, ca o organizație de exprimare și dezbateri cu caracter universal și în spiritul politicii sale profund umaniste și inoitoare, de apărare a intereselor poporului și a păcii, Republica Socialistă România a propus, după cum se știe, ca Adunarea Generală a O.N.U. să adreseze un **Apel solemn** statelor aflate în conflicte militare, pentru încetarea imediată a luptelor și trecerea la soluționarea problemelor dintre ele pe calea tratativelor, precum și ca statele, membre ale O.N.U. să adopte **Angajamentul solemn** de a traduce în viață obligația de a nu recurge la forță și la amenințarea cu forța și de a nu se amesteca sub nici o formă în treburile interne ale altor state. După cum releva președintele Nicolae Ceaușescu adoptarea unui asemenea Apel și Angajament solemn acum, cînd se aniversază 40 de ani de la crearea Organizației Națiunilor Unite va demonstra voința tuturor popoarelor de a respecta Carta O.N.U. și ar contribui la consolidarea politicii de destindere la îmbunătățirea relațiilor internaționale și dezvoltarea încrederii între națiuni, la dezarmare și pace

LUCIAN RISTEA

Nilul la Assuan

COLEGII NOȘTRI DE AMFITEATRE

Egiptul — un dar al Nilului

Pentru Mahmoud Selim Abu Hellal (II M.G.) înțînirea a însemnat un moment de reverie, o dulce amintire a locurilor natale. Rememorînd căldura acestor locuri încărcate de istorie și legendă, tînărul student își deschidea propriu-i inimă cu bucurie și spontaneitate. Ce înseamnă Nilul pentru viața poporului său? Este întrebarea la care va încerca să răspundă colegul nostru, Mahmoud Selim Abu Hellal.

„Părintele istoriei, Herodot considera Nilul drept „marea taină a pustului”, apele sale plămădind una dintre cele mai fertile regiuni ale lumii. Niciunde în Africa pămîntul nu este mai roditor, Egiptul fiind o oază înfiptă în inima unui ocean de nisip fără iarbă, fără flori și fără viață.”

Dar unde își zămisește Nilul apele? Cîndva Ptolemeu spunea că Nilul ar izvorî din munții Lunii, iar marele geograf arab Ibn Battuta a călătorit în anul 1325 pe fluviu din deltă pînă la a șasea cascade. Oricum pîrul Kosumo, riul Kagera și lacul Victoria — obîrșii ale marelui fluviu — erau prea departe pentru a fi descoperite.

Marele Hapi intră în minunata țară a faraonilor la Assuan, care în vechia limbă egipteană înseamnă „a face schimb”, ceea ce se potrivește cu acest oraș la poarta Nubiei, unde locuitorii vin să facă comerț. Pe lîngă titlul de oraș al Nilului dătător de viață, de cîteva decenii, Assuanul își adună un alt supranume — oraș al luminii — prin marele baraj hidroenergetic construit aici în apa imensului lac de acumulare își ogîndește silueta templul de la Abu Simbel, cu statuile faraonului Ramses al doilea și ale zeilor Amon Ptah și Ra-Heracti. Privindu-le, ai impresia că piatra-ți vorbește, iar trecutul este mai prezent ca niciodată.

Cît ar fi însemnat Egiptul antic fără Nil?

Greu de răspuns. Totuși, pentru istoria civilizațiilor, Nilul reprezintă și străvechea Teba, și marele templu al lui Amon de la Karnak și vestita „Vale a regilor” — unde își dorm somnul de veci faraonii și regii Egiptului antic și uriașele piramide ale Gisehului — Keops, Kefren și Mikerinos — ale căror mistere și măreție atrag zilnic mii de turiști.

Însă adevărata măsură a binefacerilor Marelui Hapi o constituie orașul Cairo — construit pe locul milenarului Memfis. Cairo — orașul port, orașul nou și cel vechi, cu statuile ale faraonilor și moschee mahomedane dominate de minarete, cu turnul de televiziune și blocuri zgîrîie-nori, cu pitorești bazare, cu tot universul său — întîm-pînă fluviul cu elanul a 5000 ani de existență.

Lîngă Cairo, cele două brațe ale Nilului, Damietta și Rosetta, își poartă singure apele, despărțindu-se și formează delta, unde se găsește orașul Samanud — „vițelul divin” — totemul vechilor păstori ce rătăceau în această regiune.

Dezeori, istoria conservă realitatea prin legendă. Ca să aibă recolte bogate în urmă revărsărilor Nilului, felahii egipteni jertfeau periodic cea mai frumoasă fată — pentru a nu-i supăra pe Marele Hapi fără care nimic nu poate crește, Nilul rămînînd un dar al Egiptului, iar Egiptul — un dar al Nilului.”

A consemnat
GABRIEL BAIULESCU

NILUL — FRAGMENTE DINTR-O „BIOGRAFIE”

● Vechii egipteni credeau că Nilul izvorăște dintr-o cesteră aflată la Heluan, nu departe de Cairo.

● Aristotel socotea Muntele de Argint (Argyros) ce loc le nastere al fluviului (Probabil Muntele Ruwenzori).

● Doi centurioni romani, trimiși de împăratul Nero, în anul 66 î.e.n. călătorește într-o regiune mlăștinoasă (Bahrel-Ghazel?) și declară că acolo ar fi fontele Nili.

● În secolul al II-lea î.e.n., Ptolemeu plasează izvoarele Nilului la poa-

tele Munților Lunii (Montes Lunae).

● În 1858 John Speke descoperă Lacul Victoria și-l socotește cel mai important izvor. „Nilul” este descoperit — a transmis el lumii printr-o telegramă devenită celebră.

● În 1938, germanul Burkhardt Waldecker arată că izvoarele pîrului Kasumo, afluent îndepărtat al lui Kagera, sînt adevăratele izvoare ale Nilului.

POMPIIU CRACIUNESCU

forum studentesc

Revistă a Consiliului Uniunii Asociațiilor
Studentilor Comuniști din Centrul Universitar
Timișoara

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Redactor șef — Pompiliu Crăciunescu
Redactori : Gabriel Baiulescu, Marian Drăghici, Ilie Lăudat,
Dan Părvulescu, Bogdan Popescu, Lucian Ristea, Sorina
Sopa, Sorin Trocan
Fotoreporteri : Ciprian Florea, Adrian Ioanăș, Gheorghe Ohî
Tehnoredactor — Vasile Rusz ; Grafica — Zeno Goian.

Redacția: Casa de cultură a studenților, bv. Tinereții 9, camera 07, telefon 149.07 (ședințe — Joi, ora 20.30) și Căminul 16 C, camera 23 (ședințe — luni, ora 20.30).

Tiparul I.P. „BANAT”